

Arrest

nr. 350 400 van 15 juli 2026
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 maart 2026 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 februari 2026.

Gelet op oud artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 april 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 mei 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. JESSEN *loco* advocaat T. MOSKOFIDIS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn en België te zijn binnengekomen op 30 september 2024, dient op 9 oktober 2024 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 22 november 2024 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker gehoord wordt op 17 april 2025 en op 31 juli 2025.

1.3. Op 16 februari 2026 neemt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing waarin het feitenrelaas wordt weergegeven als volgt:

“Volgens uw verklaringen hebt u de Afghaanse nationaliteit en bent u een soennitische Pashtoen. U bent geboren in het dorp Kanadar, district Chawkay, provincie Kunar en u hebt er uw hele leven gewoond. U hebt

een vrouw en zes kinderen, die nog steeds in Kanadar verblijven en met wie u af en toe contact hebt via een buur.

U en uw broer A. (...) werkten in Kanadar als landbouwers. Uw andere twee broers, Z. (...) en E.K. (...), werkten voor het Afghaanse leger. Z. (...) werkte van 2011 tot de machtsovername door de taliban (augustus 2021) bij de special forces en was werkzaam in verschillende provincies. E.K. (...) werkte van rond 2012 tot de machtsovername in Kabul als timmerman bij het nationale leger.

Naast uw werk als landbouwer werkte u vanaf 2019 informeel als spion voor het Afghaanse leger. Uw broer Z. (...) had dit voorgesteld bij de 'RU' of verkenningseenheid. Medewerkers van deze verkenningseenheid gaven u informatie over wat er van u verwacht werd. Soms kreeg u om de drie maanden een opdracht, soms tot om de zeven maanden. U moest samen met een andere jongen, genaamd M.M. (...), informatie inwinnen over talibancommandanten in naburige dorpen, aan de hand van foto's en beeldmateriaal. U deed dit met een gsm, alsook met behulp van een klein cameraatje dat op uw kledij werd bevestigd. Na een opdracht werd u betaald door de verkenningseenheid.

Op de derde dag na de machtsovername vielen de taliban 's nachts uw huis binnen. Uw broer Z. (...) werd neergeschoten, E.K. (...) en A. (...) werden meegenomen. Zelf kon u via het dak wegluchten. U contacteerde uw schoonbroer en hij kwam u ophalen. Diezelfde nacht regelde uw schoonbroer een smokkelaar, met wie u vertrok richting Iran. U verbleef enkele maanden in Iran en reisde vervolgens door naar Turkije, waar u twee en een half jaar verbleef. Op 30 september 2024 kwam u aan in België en op 9 oktober 2024 diende u hier een verzoek om internationale bescherming in.

Uw broer E.K. (...) is sinds de inval door de taliban spoorloos verdwenen. Z. (...) lag na de inval een tijd in het ziekenhuis. Hij zou van daaruit contact hebben opgenomen met zijn collega's, die hem vervolgens zouden meegenomen hebben naar Iran. Momenteel verblijft hij nog steeds in Iran. Het lichaam van uw broer A. (...) werd vijf dagen na de inval gevonden in de buurt van jullie dorp. Gedurende de eerste drie maanden na de machtsovername kwamen de taliban nog verschillende keren langs bij uw familie, op zoek naar u en Z. (...). In geval van terugkeer naar Afghanistan vreest u voor uw leven ten aanzien van de taliban.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende stukken neer: uw taskara; de taskara van uw vrouw; de taskara van uw vader; foto's van uw broer Z. (...) in het ziekenhuis; foto's van Z. (...) zijn werk bij het leger; werkdocumenten van Z. (...); werkdocumenten van E.K. (...); foto's van de begrafenis van A. (...); documenten met betrekking tot uw medische en psychologische toestand. Op 31 juli 2025, na uw tweede persoonlijk onderhoud, maakte u via e-mail nog aanvullende foto's van Z. (...) in het ziekenhuis over."

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de (oude) artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Verzoeker tracht vooreerst de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing inzake zijn vluchtrelaas te weerleggen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus stipt verzoeker de duidelijke verergering van de mensenrechtensituatie, in het bijzonder voor voormalige leden van de veiligheidsdiensten, de situatie van terugkeerders, het talibanbeleid en de veiligheidssituatie in Afghanistan aan. Hij wijst erop dat het merendeel van de terugkeerders geweld vrezen bij een terugkeer naar Afghanistan, dat in het bijzonder er een reëel risico bestaat dat hij zal aangehouden worden op de luchthaven of een ander checkpoint, dat hij op dat moment zal ondervraagd worden en er een reëel risico is dat hij zal worden blootgesteld aan een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM, dat gewicht moet worden gegeven bij het onderzoek naar het risico bij terugkeer aan volgende elementen: de ernstige mensenrechtensituatie in Afghanistan, het feit dat hij al sinds meer dan vier jaar vertrokken is uit Afghanistan, en tenslotte het feit dat hij zal moeten reizen met een paspoort dat zal worden afgegeven door een ambassade trouw aan het oude Afghaanse regime. Hij wijst erop dat hoewel de taliban vrede en stabiliteit beloven, deze beloften met veel scepsis worden onthaald, dat er immers geen enkele garantie is dat de taliban niet zal terugkeren naar hun eerdere schrikbewind. Verzoeker voert nog een betoog, met verwijzing naar landeninformatie van 2022, omtrent het belang om bij elk risicoprofiel de onderliggende landeninformatie op te zoeken en na te gaan hoe recent de informatie in deze rapporten precies is. Verzoeker benadrukt dat hij onder een risicogroep valt waarbij hij stelt dat hij wel degelijk in de problemen kan komen bij terugkeer en wijst tevens op het risico in zijn hoofd om door de taliban vervolgd te worden wegens (gepercipieerde) verwestering, daar zijn mentaliteit verwesterd is. Doorheen zijn verzoekschrift verwijst verzoeker naar en/of citeert hij fragmenten uit psychologische onderzoeken, het UNHCR *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, de EUAA *Practical Guide on Evidence and Risk Assessment*, algemene landeninformatie en krantenartikelen.

3. Nieuwe stukken

Verweerder legt op 21 mei 2026 een aanvullende nota neer waarin gerefereerd wordt aan volgende nieuwe stukken, waarvan de weblink wordt vermeld:

- UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023;
- EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026;
- EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 27 maart 2026.

Daarnaast verwijst verweerder in zijn aanvullende nota, met vermelding van de weblink, naar volgende stukken waaraan reeds werd gerefereerd in de bestreden beslissing:

- EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 4 november 2022;
- EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022;
- EASO *Afghanistan Country Focus*, januari 2022;
- EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023;
- EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, mei 2024;
- EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*, augustus 2022;
- EASO, *Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*, augustus 2020;
- EUAA, *Afghanistan: Targeting of individuals*, augustus 2022;
- CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023;
- EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024;
- EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024.

4. Beoordeling van de zaak

4.1. Procedurele noden

Dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht gesteld wordt *“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. U legt verschillende documenten neer aangaande uw medische en psychologische toestand. Uit het attest van uw huisarts d.d. 12/06/2025 blijkt dat u werd opgevolgd voor psychologische zorgelementen, met name posttraumatische stressstoornis en depressie, en hiervoor medicatie werd voorgeschreven. U legde verder geen documenten neer waaruit blijkt op welke wijze uw psychologische zorgelementen werden opgevolgd. Tijdens uw persoonlijke onderhoud op het CGVS geeft u zelf aan dat u veel stress en hoofdpijn heeft (notities persoonlijk onderhoud CGVS (a), d.d. 17/04/2025, p. 1, 23, 26; notities persoonlijk onderhoud CGVS (b), d.d. 31/07/2025, p. 2-3, 31). Nergens uit de neergelegde documenten blijkt echter dat er in uw hoofde sprake zou zijn van bijzondere procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet. Hoewel in deze niet wordt betwist dat u met stress kampt, wordt in de desbetreffende documenten nergens gesteld dat u omwille van uw medische of psychische toestand niet in staat kon/kan worden geacht tot het op een normale wijze ondergaan van een persoonlijk onderhoud en/of tot het afleggen van coherente, gedetailleerde en doorleefde verklaringen inzake uw vluchtrelaas in het kader van uw verzoek om internationale bescherming. Op zich werpen de neergelegde documenten dan ook geen ander licht op de beoordeling dat u niet aantoonde dat er in uw hoofde sprake zou zijn van bijzonder procedurele noden. Hoe dan ook dient te worden opgemerkt dat u tijdens elk van uw persoonlijke onderhoud op het CGVS expliciet werd meegedeeld dat u eventuele problemen kon aangeven en waar nodig om een pauze kon vragen (CGVS (a), p. 2; CGVS (b), p. 2). Bij aanvang van beide persoonlijke onderhoud gaf u bovendien aan dat u er klaar voor was (CGVS (a), p. 2; CGVS (b), p. 2). Ook na de pauzes gaf u steeds aan dat u klaar was om verder te gaan (CGVS (a), p. 12, 19; CGVS (b), p. 10, 21). Uit het verloop van de persoonlijke onderhoud blijkt nergens dat u omwille van psychologische problemen niet of onvoldoende in staat zou zijn geweest om coherente en gedetailleerde verklaringen af te leggen en op volwaardige wijze te antwoorden op de vragen. Evenmin blijkt dit uit de neergelegde documenten, zoals reeds gesteld. Gelet op het bovenstaande werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”*

4.2. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als

administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4.3. Bewijslast

Oud artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten geen bevestiging indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan :

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.4. Landeninformatie

De Raad wijst er vooreerst op dat verweerder bij een aanvullende nota van 21 mei 2026 de beschikbare objectieve landeninformatie heeft geactualiseerd en aangevuld. Voorts is de Raad zich ervan bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven gebruik gemaakt van informatie afkomstig van zowel gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorhanden is die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in verzoekers land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van de oude artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het betoog van verzoeker, wiens verzoekschrift ook landeninformatie van verschillende bronnen bevat, doet hierover niet anders denken.

4.5. In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

4.6. Beoordeling in het licht van de oude artikelen 48/3 en 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

4.6.1. Betreffende de vluchtmotieven

4.6.1.1. Verzoeker vreest bij een terugkeer naar Afghanistan gedood te worden door de taliban omdat hij informeel als spion voor het Afghaanse nationale leger heeft gewerkt en werd verklikt, de taliban drie dagen na de machtsovername zijn huis binnenvielen, zijn broer Z. neerschoten en zijn broers A. en E.K. meenamen, A. gemarteld en vermoord werd teruggevonden, E.K. nog steeds vermist is en de taliban nog drie à vier keer na zijn vertrek naar hem vroegen. Hij wijst in dit verband tevens op de tewerkstelling van zijn broer Z. bij de special forces en van zijn broer E.K. als timmerman bij het Afghaanse nationale leger.

4.6.1.2. De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van de verzoeker en zijn advocaat ter terechtzitting, in navolging van de adjunct-commissaris, tot de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), noch dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Zo wordt er in de bestreden beslissing op goede gronden geoordeeld dat:

“1. Vooreerst kan geen geloof worden gehecht aan uw vermeende activiteiten als spion, omwille van volgende vaststellingen:

- Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud geeft u aan dat u vijf à zes keer samen met uw vriend informatiegang verzamelen over een talibancommandant genaamd F. (...) (CGVS (a), p. 19) en dat het ongeveer vijf keer gebeurde dat men een cameraatje installeerde bij u waarmee u vervolgens naar de dorpen ging om beelden te maken (CGVS (a), p. 18, 24). Daarentegen stelt u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud dat u in totaal drie à vier keer als spion hebt gewerkt, waarbij u weigert concreet aan te geven of het drie of vier keer was (CGVS (b), p. 25). Nochtans zou van iemand die dergelijk spionagewerk heeft uitgevoerd redelijkerwijs mogen verwacht worden dat hij exact weet of hij drie, vier, vijf of zes operaties uitvoerde. Het gegeven dat u dermate vage en bovendien tegenstrijdige verklaringen aflegt over het aantal keer dat u als spion zou hebben gewerkt, doet in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid hiervan.*
- U weet weinig over uw doelwit commandant F. (...). Gevraagd wat u over hem weet, komt u niet verder dan de boodschap dat hij een groot commandant was en een doelwit was van de Afghaanse veiligheidsdiensten (CGVS (b), p. 22). U vermeldde nog twee ondercommandanten (CGVS (b), p. 22) – informatie die in de regio wel gekend moet zijn geweest – maar kon bijvoorbeeld niet eens met zekerheid zeggen of F. (...) ook een gezin had (CGVS (b), p. 23). Gevraagd naar zijn concrete activiteiten beperkt u zich tot de algemene boodschap dat hij mensenrechten niet aanvaardde, raketten afvuurde of achter veel explosies zat (CGVS (b), p. 23). Nochtans was het uw taak om informatie in te winnen over deze talibancommandant. Een meer uitvoerige kennis van uw doelwit mag dan ook verwacht worden.*
- U verklaart dat men u aan het begin van uw spionagewerk zei dat men niks wil weten over uw naam (CGVS(a), p. 24). Het is echter niet plausibel dat de medewerkers van de RU ('Aryu') of verkenningseenheid iemand spionagewerk zouden laten doen zonder te weten wie de desbetreffende persoon precies is en wat zijn naam is.*
- Gevraagd welk excuus u klaar had voor als mensen vragen zouden beginnen stellen tijdens uw spionagewerk of voor als men uw camera zou ontdekt hebben, kan u geen enkel concreet excuus naar voren brengen en stelt u dat de taliban spionnen niet vergeven (CGVS (a), p. 24-25; CGVS (b), p. 29). Ook gevraagd naar de maatregelen die u nam om veilig te blijven tijdens uw spionagewerk, komt u niet verder dan te stellen dat u altijd met gewone kleren ging als een gast, en dat u deed alsof u voor de waterbronnen ging (CGVS (a), p. 25; CGVS (b), p. 27-28). Bovendien haalt u geen enkele manier aan waarop de mensen van de RU u trachtten te beveiligen van hun kant (CGVS (b), p. 27). Uit uw verklaringen komt dus een grote mate van onvoorzichtigheid naar voor, hetgeen niet te verenigen valt met wat redelijkerwijs van een spion tegen de taliban verwacht zou mogen worden, aangezien u zelf aangeeft dat het een bijzonder risicovolle opdracht was met 100% kans om gedood te worden (CGVS (a), p. 22).*
- U kan uw persoonlijke bijdrage niet afdoende verklaren. Het is bevreemdend dat u opdrachten zou aannemen van de RU zonder te weten om welke reden zij deze niet zelf kunnen uitvoeren (CGVS (b), p. 20-21). Uw aanwezigheid in Karburai lijkt het risico bovendien net te hebben vergroot: uw vriend was gekend in Karburai maar zelf kende u behalve hem geen één persoon en liep u daar dus als onbekende rond met een cameraatje en nam u zelfs foto's met uw gsm nabij het huis de grootste talibancommandant van de regio (CGVS (a), p. 23; CGVS (b), p. 26). Dergelijke gang van zaken is niet plausibel, te meer daar u over uw eigen dorp ook zegt dat jullie geen onbekende mensen toelieten in jullie dorp (CGVS (a), p. 5). Er kan dan ook worden aangenomen dat dit ook in het nabijgelegen dorp van een talibancommandant zo zou zijn, zeker*

aangezien er volgens u in 2019 reeds een (mislukte) drone-aanval werd uitgevoerd op F. (...) (CGVS (b), p. 29-30).

- U bent tegenstrijdig over de vergoeding die u hiervoor kreeg: bij de DVZ gaf u aan dat u soms 200 à 300 dollar kreeg (verklaring DVZ, vraag 12), op het CGVS zei u dat u ofwel 300 ofwel 500 dollar kreeg (CGVS (a), p. 19; CGVS (b), p. 19, 22).

- U bent tegenstrijdig over uw vriend M.M. (...) met wie u de spionageactiviteiten uitvoerde: in uw eerste onderhoud zei u dat hij van het dorp Chambeel, recht tegenover Karburai, was (CGVS (a), p. 18) terwijl u in het tweede onderhoud zei dat hij van Malem Kala of van Surkala was (CGVS (b), p. 19).

2. Verder moet worden opgemerkt dat u uw vermeende familieband met Z. (...) en E.K. (...) niet onomstotelijk aantoonst. U legt weliswaar stukken neer om de tewerkstelling van Z. (...) en E.K. (...) te ondersteunen, maar geen enkele foto of ander overtuigend bewijsstuk om uw familieband met hen aan te tonen. U verklaarde dat u foto's zou overmaken aan het CGVS – in elk geval diegene waarop u zelf te zien bent in een videocall met Z. (...), en u zou informeren naar aanvullende foto's bij uw familie in Afghanistan (CGVS (a), p. 15; CGVS (b), p. 7, 9, 30) –, maar u bleef hiertoe geheel in gebreke. Wat betreft het gegeven dat de naam van uw vader op uw taskara overeenkomt met de naam die op de documenten van Z. (...) en E.K. (...) staat, moet worden opgemerkt dat dit op zich onvoldoende is om jullie familieband aan te tonen, gezien uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 13 september 2024 beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20240913.pdf) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en kan zonder meer niet worden aangenomen dat de informatie op de door u neergelegde taskara overeenstemt met de realiteit.

3. Over E.K.(...)s job zijn uw verklaringen voorts zeer beperkt: hij werkte voor het ANA ergens in Kabul maar waar precies weet u niet (CGVS (a), p. 11), noch met wie (CGVS (a), p. 12). Jullie hadden geen goede band dus kan u eigenlijk helemaal niets vertellen over zijn werk behalve dat hij timmerman en lasser was en soms moest fouilleren (CGVS (a), p. 12). U legt bovendien een kopie van twee badges van E.K. (...) neer met hierop verschillende bloedgroepen. Dit roept ernstige twijfels op omtrent de authenticiteit van deze badges en zet bijgevolg de geloofwaardigheid van zijn tewerkstelling bij het ANA op de helling.

4. Zelfs indien wordt aangenomen dat Z. (...) en E.K. (...) werkelijk uw broers zijn, dan stelt het CGVS alsnog het volgende vast:

Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023 https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, de EUAA Country Guidance Afghanistan van mei 2024 <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024> en de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/202411/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf) blijkt dat personen die vroeger tot het Afghaanse leger behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. Echter, omwille van volgende redenen kan geen geloof worden gehecht aan de vermeende problemen die u en uw broers zouden hebben gekend of zouden dienen te vrezen:

- U plaatst de inval van de taliban in het verlengde van uw eigen werk als spion (CGVS (a), p. 19), waar geengeloof aan kan worden gehecht (zie supra).

- Bovendien is de werkwijze van de taliban bij de inval weinig plausibel te noemen: u vermoedt dat de taliban met vier, vijf of zes mannen amper drie dagen na de machtsovername naar jullie huis kwamen rond middernacht (CGVS (a), p. 13; CGVS (b), p. 18). Gelet op uw verklaring dat uw dorp tot kort ervoor gecontroleerd werd door de overheid (CGVS (a), p. 6), dat iedereen in uw dorp familie was (CGVS (a), p. 5) en de taliban wisten dat er in uw huis een lid van de special forces, een lid van de ANA, een spion en nog een andere broer aanwezig waren, is een dergelijke risicovolle onderneming bij nacht met slechts enkele strijders weinig waarschijnlijk.

(...)

- U legt vage verklaringen af over de bezoeken aan uw familie vanwege de taliban sinds uw vertrek. Zo is het niet aannemelijk dat u niet zou weten of de taliban drie, dan wel vier keer naar u en uw broers zouden komen zoeken zijn (CGVS (b), p. 5-6).

- Uit het feit dat uw dorpsgenoot A. (...) recent vanuit België naar uw dorp terugkeerde en daar de originele werkdocumenten van Z. (...) en E.K. (...) kon ophalen en meenemen (CGVS (a), p. 20; CGVS (b), p. 8-9), blijkt eveneens dat uw familie geen vervolging door de taliban vreest en niet in het vizier staat van de taliban. Aan uw verklaring dat jullie de documenten begroeven (CGVS (a), p. 15, 20; CGVS (b), p. 8) kan

zonder meer geen geloof worden gehecht, gezien het niet logisch is dat uw familie de documenten die het sterkst op de tewerkstelling van Z. (...) en E.K. (...) wijzen zouden begraven en dus bewaren, maar andere minder pertinente documenten zoals foto's zouden verbranden (CGVS (a), p. 15-16, 20; CGVS (b), p. 7-8).

Gelet op bovenstaande kan geen enkel geloof worden gehecht aan uw verklaringen over de inval door de taliban drie dagen na de machtsovername, noch aan de problemen die u daaraan linkt. Het loutere gegeven dat u een familielid zou zijn van vroegere leden van de Afghaanse strijdkrachten, waarvan u dus a priori niet aannemelijk maakt dat zij zélf te maken hebben met daden van vervolging (supra), is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken.

De som van voorgaande vaststellingen maakt dat de status van vluchteling u niet kan worden toegekend, evenmin die van subsidiair beschermde in de zin van artikel 48/4, §2, a) van de Vreemdelingenwet.

De stukken die u neerlegt, vermogen niet bovenstaande vaststellingen om te buigen:

- Omtrent uw taskara werd in deze beslissing reeds vastgesteld dat de bewijswaarde daarvan bijzonder relatief is. Hetzelfde geldt vanzelfsprekend voor de taskara van de man over wie u beweert dat hij uw vader zou zijn, alsook voor de taskara van uw vrouw.*
- Aan zowel de foto's waarop volgens u Z. (...) in het ziekenhuis te zien is, alsook die waarop de begrafenis van A. (...) te zien zou zijn, kan weinig waarde worden gehecht. Het CGVS kan immers onmogelijk met zekerheid weten wie de personen op de foto's zijn, of door wie en in welke context de foto's zijn gemaakt.*
- De foto's van Z. (...) zijn werk bij het leger, alsook de werkdocumenten van zowel Z. (...) als E.K. (...), ondersteunen hoogstens hun vroegere tewerkstelling bij de Afghaanse strijdkrachten. Uit deze documenten blijkt echter niet dat dit uw broers zijn, noch dat zij problemen ondervonden in Afghanistan.*
- De documenten met betrekking tot uw medische en psychologische toestand werden hierboven reeds besproken."*

Ingevolge deze vaststellingen volgt de Raad verweerder in zijn besluit dat er geen geloof kan gehecht worden het voorgehouden vluchtrelaas en dat verzoeker zijn vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Deze worden door de Raad overgenomen.

Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen, zoals ook blijkt uit wat volgt.

4.6.1.3. Vooreerst wijst de Raad erop dat door het louter volharden in zijn vluchtrelaas, het herhalen en bevestigen van zijn verklaringen, en het tegenspreken van de appreciatie en de gevolgtrekkingen door de adjunct-commissaris verzoeker de hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing niet ontkracht, noch een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk maakt.

4.6.1.4. Over het motief "Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud geeft u aan dat u vijf à zes keer samen met uw vriend informatie ging verzamelen over een talibancommandant genaamd F. (...) (CGVS (a), p. 19) en dat het ongeveer vijf keer gebeurde dat men een cameraatje installeerde bij u waarmee u vervolgens naar de dorpen ging om beelden te maken (CGVS (a), p. 18, 24). Daarentegen stelt u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud dat u in totaal drie à vier keer als spion hebt gewerkt, waarbij u weigert concreet aan te geven of het drie of vier keer was (CGVS (b), p. 25). Nochtans zou van iemand die dergelijk spionagewerk heeft uitgevoerd redelijkerwijs mogen verwacht worden dat hij exact weet of hij drie, vier, vijf of zes operaties uitvoerde. Het gegeven dat u dermate vage en bovendien tegenstrijdige verklaringen aflegt over het aantal keer dat u als spion zou hebben gewerkt, doet in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid hiervan." stelt verzoeker vooreerst dat hij een medisch attest leverde waaruit blijkt dat hij aan een posttraumatische stressstoornis en een depressie lijdt.

De Raad merkt op dat verweerder hiermee rekening heeft gehouden en hierover terecht in de bestreden beslissing heeft gesteld dat uit het attest van verzoekers huisarts van 12 juni 2025 blijkt dat hij er werd opgevolgd voor psychologische zorgelementen, met name een posttraumatische stressstoornis en een depressie, en hiervoor medicatie werd voorgeschreven, dat hij verder geen documenten neerlegde waaruit blijkt op welke wijze zijn psychologische zorgelementen werden opgevolgd, dat verzoeker tijdens zijn persoonlijke onderhoud op het CGVS zelf aangaf dat hij veel stress en hoofdpijn heeft, dat hoewel in deze niet wordt betwist dat verzoeker met stress kampt, in de desbetreffende documenten nergens wordt gesteld dat hij omwille van zijn medische of psychische toestand niet in staat kon/kan worden geacht tot het op een normale wijze ondergaan van een persoonlijk onderhoud en/of tot het afleggen van coherente, gedetailleerde en doorleefde verklaringen inzake zijn vluchtrelaas in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming.

Verzoeker betoogt dat kleine verschillen in aantallen normaal zijn bij traumatische herinneringen, dat kleine inconsistenties echter niet automatisch mogen leiden tot ongeloofwaardigheid, dat sommige herinneringen sterker worden, andere zwakker, dat verlies en toename van herinneringen eigen is aan hoe het geheugen werkt, dat uit psychologisch onderzoek blijkt dat wanneer iemand vaker wordt geïnterviewd over een bepaalde gebeurtenis, hij niet altijd consistent is in zijn verhaal, dat dit ook geldt wanneer een gebeurtenis daadwerkelijk heeft plaatsgevonden, dat deze inconsistentie niet per se een teken is van ongeloofwaardigheid en dat het CGVS hiermee absoluut geen rekening heeft gehouden.

De Raad merkt vooreerst op dat uit de door verzoeker voorgelegde medische stukken niet blijkt dat hij, door zijn psychische problemen of trauma, geheugenproblemen heeft en dat hij hierdoor daadwerkelijk moeilijkheden zou kennen om zich bepaalde feiten op consistente wijze te herinneren. Er ligt aldus geen (begin van) bewijs voor dat verzoeker tijdens zijn persoonlijke onderhouden niet in staat was om zijn vluchtrelaas op een consistente wijze uiteen te zetten. Ook bij de DVZ en het CGVS heeft verzoeker of zijn advocaat nooit gewag gemaakt van geheugenproblemen die een invloed zouden (kunnen) hebben op het afleggen van verklaringen. Waar hij stelt dat kleine verschillen in aantallen normaal zijn bij traumatische herinneringen, beperkt hij zich tot een loutere bewering die hij geenszins staft. Verzoekers theoretisch en algemeen betoog omtrent de werking van het geheugen verschoont geenszins het feit dat hij tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over het aantal opdrachten die hij heeft uitgevoerd als spion, terwijl deze spionageopdrachten de kern van zijn asielrelaas uitmaken en de aanleiding waren voor de inval van de taliban in zijn woning. Ook kan verzoeker ter verklaring van de vastgestelde tegenstrijdigheid niet op dienstige wijze verwijzen naar psychologisch onderzoek waaruit zou blijken dat wanneer iemand vaker wordt geïnterviewd over een bepaalde gebeurtenis die daadwerkelijk heeft plaatsgevonden, het voorkomt dat deze persoon niet altijd consistent is. Van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag immers worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze kan weergeven, zeker die feiten en gebeurtenissen die de essentie uitmaken van het relaas, die hij persoonlijk heeft meegemaakt en die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek uit zijn land. Hij dient dit zo volledig mogelijk te doen, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Door louter te verwijzen naar een algemeen psychologisch wetenschappelijk onderzoek – dat geen betrekking heeft op zijn persoon – toont verzoeker niet *in concreto* aan dat hij niet in staat zou zijn geweest om coherente en consistente verklaringen af te leggen tijdens de persoonlijk onderhouden bij het CGVS. Dat verzoeker niet op consistente wijze kan benoemen hoeveel spionageopdrachten hij voor het Afghaanse nationale leger heeft uitgevoerd, terwijl deze opdrachten de kern van zijn asielrelaas uitmaken, hij ze persoonlijk heeft uitgevoerd en ze direct aanleiding hebben gegeven tot de vervolgingsfeiten door de taliban en tot zijn vertrek uit Afghanistan, doet wel degelijk afbreuk aan zijn geloofwaardigheid. Daar het de kern van verzoekers asielrelaas betreft, kan hij bezwaarlijk voorhouden dat dit slechts een kleine inconsistentie betreft. De Raad wijst er nog op dat vier verschillende aantallen op een beperkt totaal van zes, geenszins een klein verschil in aantal betreft.

4.6.1.5. Over het motief “*U weet weinig over uw doelwit commandant F. (...). Gevraagd wat u over hem weet, komt u niet verder dan de boodschap dat hij een groot commandant was en een doelwit was van de Afghaanse veiligheidsdiensten (CGVS (b), p. 22). U vermeldde nog twee ondercommandanten (CGVS (b), p. 22) – informatie die in de regio wel gekend moet zijn geweest – maar kon bijvoorbeeld niet eens met zekerheid zeggen of F. (...) ook een gezin had (CGVS (b), p. 23). Gevraagd naar zijn concrete activiteiten beperkt u zich tot de algemene boodschap dat hij mensenrechten niet aanvaardde, raketten afvuurde of achter veel explosies zat (CGVS (b), p. 23). Nochtans was het uw taak om informatie in te winnen over deze talibancommandant. Een meer uitvoerige kennis van uw doelwit mag dan ook verwacht worden.*” stelt verzoeker dat het gebrek aan gedetailleerde kennis over de commandant niet per se onlogisch of ongeloofwaardig is in conflictcontext, dat dit argument niet zonder meer tot ongeloofwaardigheid kan leiden, dat lokale informanten vaak slechts over beperkte operationele informatie beschikken, dat dat normaal is in conflictgebieden, dat informanten vaak slechts een doelwit, een locatie en een opdracht krijgen, dat het dus niet vreemd is dat hij beperkte kennis had over het privéleven van de commandant.

Met zijn betoog gaat verzoeker eraan voorbij dat niet alleen wordt vastgesteld dat hij niet eens met zekerheid kon zeggen of F. ook een gezin had, doch ook dat, gevraagd naar de concrete activiteiten van F., hij zich beperkte tot de algemene boodschap dat F. mensenrechten niet aanvaardde, raketten afvuurde of achter veel explosies zat. Er wordt hem dus niet louter een beperkte kennis over het privéleven van de talibancommandant verweten, doch ook over diens leven als talibancommandant. Hoewel kan worden aangenomen dat lokale informanten vaak slechts over beperkte operationele informatie beschikken, dat informanten vaak slechts een doelwit, een locatie en een opdracht krijgen, doet dit geen afbreuk aan de vaststelling dat het net verzoekers taak was om informatie in te winnen over talibancommandant F., waardoor een meer uitvoerige kennis van verzoeker over talibancommandant F. mag worden verwacht. Met het algemeen betoog dat het gebrek aan gedetailleerde kennis over de commandant niet per se onlogisch of ongeloofwaardig is in conflictcontext, weerlegt noch ontkracht verzoeker het concrete motief dat het net zijn

taak was om informatie over de talibancommandant in te winnen, waardoor een meer uitvoerige kennis mag worden verwacht. Evenmin werpt hij door louter te wijzen op de conflictcontext een ander licht op dit motief.

Waar verzoeker nogmaals wijst op zijn posttraumatische stressstoornis en depressie, verwijst de Raad vooreerst naar hetgeen hierover uiteengezet wordt in punt 4.6.1.4. Door louter op zijn ziektebeelden te wijzen zonder toe te lichten hoe die van invloed kunnen zijn geweest op de door hem afgelegde verklaringen over commandant F., weerlegt noch ontkracht verzoeker voornoemde motieven. Evenmin slaagt hij er op die manier in om een ander licht op deze motieven te werpen.

Verzoeker stelt, onder verwijzing naar H.E. Cameron, *Refugee Status Determinations and the Limits of Memory*, dat een persoon zijn geheugen en dus ook zijn verhaal kan veranderen in de tijd en dit ten gevolge van verscheidene geheugeneffecten, dat sommige herinneringen sterker worden, andere zwakker, dat verlies en toename aan herinneringen eigen is aan hoe het geheugen werkt.

De Raad herhaalt vooreerst dat uit de door verzoeker voorgelegde medische stukken niet blijkt dat hij door zijn psychische problemen geheugenproblemen kent en dat hij hierdoor daadwerkelijk moeilijkheden zou kennen om zich bepaalde feiten op een precieze en gedetailleerde wijze te herinneren. Er ligt aldus geen (begin van) bewijs voor dat verzoeker omwille van geheugenproblemen tijdens zijn persoonlijke onderhouds niet in staat was om de essentiële elementen van zijn vluchtrelaas op een precieze en gedetailleerde wijze uiteen te zetten. Ook bij de DVZ en het CGVS heeft verzoeker of zijn advocaat nooit gewag gemaakt van geheugenproblemen die een invloed zouden (kunnen) hebben op het afleggen van verklaringen. Verzoekers theoretisch en algemeen betoog omtrent de werking van het geheugen alsook het lange tijdsverloop verschoont voorts geenszins het feit dat verzoeker weinig weet over de persoon die hij moest bespioneren, terwijl zijn spionageactiviteiten de kern van zijn asielrelaas uitmaken en volgens hem hebben geleid tot de door hem verklaarde vervolgingsfeiten. Van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn veiligheid en zijn leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij in staat is om gedetailleerde, duidelijke en doorleefde verklaringen af te leggen omtrent de feiten die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te ontvluchten, ook al hebben deze gebeurtenissen reeds enige tijd geleden plaatsgevonden. Daar het bespioneren van commandant F., met als doel informatie over hem te verzamelen, de kern van verzoekers asielrelaas uitmaakt en deze spionageopdrachten bepalende activiteiten in zijn leven betreffen, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij hierover op een uitvoerige wijze verklaringen kan afleggen, *quod non in casu*. Dat verzoeker er niet in slaagt om op een uitvoerige wijze over zijn doelwit, commandant F., verklaringen af te leggen terwijl het net zijn taak was om informatie over F. in te winnen, doet afbreuk aan zijn geloofwaardigheid.

Met het betoog dat uit psychologisch onderzoek blijkt dat wanneer iemand vaker wordt geïnterviewd over een bepaalde gebeurtenis, hij niet altijd consistent is in zijn verhaal, dat dit ook geldt wanneer een gebeurtenis daadwerkelijk heeft plaatsgevonden, dat deze inconsistentie niet per se een teken van ongeloofwaardigheid is, gaat verzoeker eraan voorbij dat hem geen inconsistentie, doch wel een gebrek aan meer uitvoerige kennis over commandant F. wordt verweten. Voornoemd betoog is in die zin dan ook niet dienstig.

4.6.1.6. Over het motief “*U verklaart dat men u aan het begin van uw spionagewerk zei dat men niks wil weten over uw naam (CGVS(a), p. 24). Het is echter niet plausibel dat de medewerkers van de RU ('Aryu') of verkenningseenheid iemand spionagewerk zouden laten doen zonder te weten wie de desbetreffende persoon precies is en wat zijn naam is.*” betoogt verzoeker dat in veel geheime opdrachten, zeker in gebieden onder talibancontrole, informanten bewust anoniem worden ingezet om hun veiligheid te maximaliseren en detectie door vijandige strijdkrachten te voorkomen, dat het niet registreren van de volledige identiteit van een lokale informant een bewuste tactische keuze kan zijn, zodat de betrokkenen in het veld niet met gevaarlijke informatie kunnen worden geassocieerd.

Hoewel kan worden aangenomen dat er voorzorgs- en beschermingsmaatregelen nodig zijn om de veiligheid van informanten te waarborgen, vormt verzoekers betoog geen afdoende verklaring waarom verzoekers opdrachtgever, een verkenningseenheid van het Afghaanse nationale leger, iemand spionagewerk zou laten doen zonder te weten wie de desbetreffende persoon is en wat zijn naam is. Zonder de identiteit van de spion te bevragen kan immers eender wie, aldus ook een talib of een talibansympathisant, zich aanbieden om de spionageopdracht uit te voeren. Dat de verkenningseenheid van het Afghaanse nationale leger dit risico zou nemen, is niet plausibel.

4.6.1.7. Door louter te stellen dat het werk als informant of spion tegen de taliban uiterst gevaarlijk, is waarbij elke actie het leven direct bedreigt, weerlegt noch ontkracht verzoeker het pertinente motief “*Gevraagd welk excuus u klaar had voor als mensen vragen zouden beginnen stellen tijdens uw spionagewerk of voor als men uw camera zou ontdekken hebben, kan u geen enkel concreet excuus naar voren brengen en stelt u dat de taliban spionnen niet vergeven (CGVS (a), p. 24-25; CGVS (b), p. 29). Ook gevraagd naar de maatregelen die u nam om veilig te blijven tijdens uw spionagewerk, komt u niet verder dan te stellen dat u altijd met*

gewone kleren ging als een gast, en dat u deed alsof u voor de waterbronnen ging (CGVS (a), p. 25; CGVS (b), p. 27-28). Bovendien haalt u geen enkele manier aan waarop de mensen van de RU u trachtten te beveiligen van hun kant (CGVS (b), p. 27). Uit uw verklaringen komt dus een grote mate van onvoorzichtigheid naar voor, hetgeen niet te verenigen valt met wat redelijkerwijs van een spion tegen de taliban verwacht zou mogen worden, aangezien u zelf aangeeft dat het een bijzonder risicovolle opdracht was met 100% kans om gedood te worden (CGVS (a), p. 22)."

Waar verzoeker stelt dat het niet kunnen verwoorden van een volledig uitgewerkt veiligheidsplan of concrete excuses niet automatisch betekent dat de acties onvoorzichtig waren, maar het eerder het gevolg kan zijn van traumatische stress, acute dreiging en de geheime aard van de opdrachten, merkt de Raad vooreerst op dat in de bestreden beslissing op pertinente wijze wordt gesteld dat hoewel niet wordt betwist dat verzoeker met stress kampt, in de neergelegde medische documenten nergens wordt gesteld dat hij omwille van zijn medische of psychische toestand niet in staat kon/kan worden geacht tot het op een normale wijze ondergaan van een persoonlijk onderhoud en/of tot het afleggen van coherente, gedetailleerde en doorleefde verklaringen inzake zijn vluchtrelaas in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Verzoeker weerlegt noch ontkracht deze motieven. Verzoeker of zijn raadsman heeft bovendien bij de DVZ of bij het CGVS op geen enkel moment melding gemaakt van verzoekers onvermogen om deel te nemen aan onderhavige procedure of verklaringen af te leggen ten gevolge van traumatische stress. Verweerder heeft in dit verband terecht in de bestreden beslissing gemotiveerd: *"Hoe dan ook dient te worden opgemerkt dat u tijdens elk van uw persoonlijke onderhouds op het CGVS expliciet werd meegedeeld dat u eventuele problemen kon aangeven en waar nodig om een pauze kon vragen (CGVS (a), p. 2; CGVS (b), p. 2). Bij aanvang van beide persoonlijke onderhouds gaf u bovendien aan dat u er klaar voor was (CGVS (a), p. 2; CGVS (b), p. 2). Ook na de pauzes gaf u steeds aan dat u klaar was om verder te gaan (CGVS (a), p. 12, 19; CGVS (b), p. 10, 21). Uit het verloop van de persoonlijke onderhouds blijkt nergens dat u omwille van psychologische problemen niet of onvoldoende in staat zou zijn geweest om coherente en gedetailleerde verklaringen af te leggen en op volwaardige wijze te antwoorden op de vragen."* Zonder te verduidelijken of te staven op welke wijze zijn stress van invloed was op zijn verklaringen, kan verzoeker zich niet achter stress verschuilen om te vergoelijken dat hij geen enkel concreet excuus kon opnoemen voor als mensen vragen zouden beginnen stellen tijdens zijn spionagewerk of voor als men zijn camera zou ontdekken hebben, dat gevraagd naar de maatregelen die hij nam om veilig te blijven tijdens zijn spionagewerk, hij niet verder komt dan te stellen dat hij altijd met gewone kleren ging als een gast en dat hij deed alsof hij voor de waterbronnen ging en dat hij op geen enkele manier aanhaalt waarop de mensen van de RU hem trachtten te beveiligen van hun kant. Verzoeker licht voorts niet toe op welke wijze *"acute dreiging en de geheime aard van de opdrachten"* hem verhinderden om bij de DVZ of bij het CGVS zijn concrete excuses en de genomen veiligheidsmaatregelen toe te lichten. Ook ter gelegenheid van zijn verzoekschrift en op zitting brengt hij of zijn advocaat geen concrete excuses of genomen beveiligingsmaatregelen aan. Dat verzoeker geen excuus zou hebben gehad voor als mensen vragen zouden beginnen te stellen tijdens zijn spionagewerk of voor als men zijn camera zou ontdekken hebben, dat als maatregelen om veilig te blijven tijdens zijn spionagewerk, hij altijd met gewone kleren ging als een gast en hij deed alsof hij voor de waterbronnen ging en dat voorts niet blijkt dat de RU maatregelen namen om hem te beveiligen, getuigt wel degelijk van een grote mate van onvoorzichtigheid, hetgeen – zoals verweerder terecht stelt – niet te verenigen valt met wat redelijkerwijs van een spion tegen de taliban verwacht zou mogen worden, aangezien verzoeker zelf aangeeft dat het een bijzonder risicovolle opdracht was met honderd procent kans om gedood te worden. Door louter op algemene wijze te wijzen op *"acute dreiging en de geheime aard van de opdrachten"* werpt verzoeker geen ander licht op deze motieven. Immers zijn net in situaties van acute dreiging en zelfs als de opdrachten van geheime aard zijn, concrete excuses voor als mensen vragen beginnen te stellen en beveiligingsmaatregelen door verzoeker en/of de RU hoognodig, te meer verzoeker aangaf dat het een bijzonder risicovolle opdracht was met honderd procent kans om gedood te worden. Van verzoeker kan wel degelijk worden verwacht dat hij kan toelichten welke excuses hij had voorbereid in het geval hij tijdens een opdracht betrapt zou worden en welke veiligheidsmaatregelen door hem en de RU werden genomen om zijn veiligheid te waarborgen. Zijn betoog doet hier niet anders over denken en werpt geen ander licht op voornoemde motieven.

Verzoeker toont met voorgaand betoog niet aan dat verweerder niet of onvoldoende rekening heeft gehouden met de *"praktische en psychologische realiteit van geheime operaties in conflictgebieden zoals Afghanistan"*.

4.6.1.8. Waar verzoeker stelt dat spionage in conflictgebieden vaak vereist dat opdrachten worden uitgevoerd door lokale personen die relatief onbekend zijn in het doelgebied, juist om detectie te vermijden en de operationele veiligheid te waarborgen, beperkt hij zich tot het louter tegenspreken van de appreciatie van verweerder *"U kan uw persoonlijke bijdrage niet afdoende verklaren. Het is bevreemdend dat u opdrachten zou aannemen van de RU zonder te weten om welke reden zij deze niet zelf kunnen uitvoeren (CGVS (b), p. 20-21). Uw aanwezigheid in Karburai lijkt het risico bovendien net te hebben vergroot: uw vriend was gekend in Karburai maar zelf kende u behalve hem geen één persoon en liep u daar dus als onbekende rond met een cameraatje en nam u zelfs foto's met uw gsm nabij het huis de grootste talibancommandant van de regio (CGVS (a), p. 23; CGVS (b), p. 26). Dergelijke gang van zaken is niet plausibel, te meer daar u over uw eigen*

dorp ook zegt dat jullie geen onbekende mensen toelieten in jullie dorp (CGVS (a), p. 5). Er kan dan ook worden aangenomen dat dit ook in het nabijgelegen dorp van een talibancommandant zo zou zijn, zeker aangezien er volgens u in 2019 reeds een (mislukte) drone-aanval werd uitgevoerd op F. (...) (CGVS (b), p. 29-30)."

De Raad merkt op dat net omdat verzoeker relatief onbekend was in het doelgebied, zijn aanwezigheid in Karburai aandacht of argwaan zou hebben kunnen wekken – waardoor aldus de kans op detectie vergroot en de veiligheid afneemt –, te meer hij er rondliep met een cameraatje en zelfs foto's nam nabij het huis van de grootste talibancommandant van de regio. Met zijn algemeen betoog werpt hij geen ander licht op voornoemde, concrete motieven van de bestreden beslissing.

Verzoeker toont niet concreet aan dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing geen of onvoldoende rekening heeft gehouden met *"de praktische en veiligheidscontext van clandestiene activiteiten"*.

4.6.1.9. Door louter te stellen dat in conflictgebieden zoals Afghanistan betalingen onregelmatig, variabel en informeel konden verlopen, weerlegt noch ontkracht verzoeker het motief *"U bent tegenstrijdig over de vergoeding die u hiervoor kreeg: bij de DVZ gaf u aan dat u soms 200 à 300 dollar kreeg (verklaring DVZ, vraag 12), op het CGVS zei u dat u ofwel 300 ofwel 500 dollar kreeg (CGVS (a), p. 19; CGVS (b), p. 19, 22)."* Evenmin slaagt hij er met dit betoog in een ander licht te werpen op voornoemde motieven. Er wordt verzoeker niet tegengeworpen dat de betalingen onregelmatig, variabel en informeel zouden zijn geweest, doch wel dat hij tegenstrijdige verklaringen aflegt over de (variabele) vergoeding die hij voor zijn spionageopdrachten kreeg.

Waar verzoeker stelt dat de exacte bedragen vaak moeilijk te herinneren waren, vooral wanneer er sprake was van stress, gevaar en geheime operaties, kan de Raad slechts vaststellen dat hij dit geenszins op de DVZ of het CGVS heeft verklaard. Indien verzoeker de exacte bedragen moeilijk kon herinneren, kwam het hem toe dit tijdens zijn verschillende gehoren aan te geven. Verzoeker ging echter over tot concrete (en tegenstrijdige) verklaringen over de ontvangen vergoedingen. Dat hij na lezing van de motieven over deze vastgestelde tegenstrijdigheid plots beweert dat hij de exacte bedragen moeilijk kon herinneren, is geen ernstig verweer.

Verzoeker toont met voorgaand betoog niet aan dat verweerder geen of onvoldoende rekening hield met de praktische en contextuele omstandigheden waarin de betalingen plaatsvonden.

Waar verzoeker – met betrekking tot het motief over de betalingen en het motief *"U bent tegenstrijdig over uw vriend M.M. (...) met wie u de spionageactiviteiten uitvoerde: in uw eerste onderhoud zei u dat hij van het dorp Chambeel, recht tegenover Karburai, was (CGVS (a), p. 18) terwijl u in het tweede onderhoud zei dat hij van Malem Kala of van Surkala was (CGVS (b), p. 19)"* – herhaalt dat hij lijdt aan een posttraumatische stressstoornis en een depressie en hiervoor medicatie neemt, verwijst de Raad nogmaals naar hetgeen hierover uiteengezet wordt in punt 4.6.1.4. Door louter op zijn ziektebeelden te wijzen zonder toe te lichten of te staven hoe die van invloed kunnen zijn geweest op de door hem afgelegde verklaringen, weerlegt noch ontkracht verzoeker voornoemde motieven. Evenmin slaagt hij er op die manier in om een ander licht op deze motieven te werpen.

Verzoeker stelt, onder verwijzing naar H.E. Cameron, *Refugee Status Determinations and the Limits of Memory*, dat een persoon zijn geheugen en dus ook zijn verhaal kan veranderen in de tijd en dit ten gevolge van verscheidene geheugeneffecten, dat sommige herinneringen sterker worden, andere zwakker, dat verlies en toename aan herinneringen eigen is aan hoe het geheugen werkt. Dit theoretisch en algemeen betoog omtrent de werking van het geheugen alsook het lange tijdsverloop verschoont geenszins het feit dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over de bedragen die hij ontving voor zijn spionageopdrachten en over de woonplaats van zijn spionagepartner M.M. (die tevens de plaats was waar verzoeker vaak langsging en waar ze rondgingen om talibancommandant F. te lokaliseren (persoonlijk onderhoud CGVS van 31 juli 2025, p. 19)), terwijl zijn spionageopdrachten de kern van zijn asielrelaas uitmaken en bepalende ervaringen in het leven van verzoeker betreffen waarvan redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in staat is hierover coherente en eenduidige verklaringen af te leggen, ook al hebben deze gebeurtenissen reeds enige tijd geleden plaatsgevonden. De Raad herhaalt dat uit de door verzoeker voorgelegde medische stukken niet blijkt dat verzoeker geheugenproblemen kent en dat hij hierdoor daadwerkelijk moeilijkheden zou kennen om zich bepaalde feiten op een eenduidige wijze te herinneren. Ook tijdens het gehoor op de DVZ of op het CGVS gaven verzoeker en zijn advocaat niet aan dat hij omwille van geheugenproblemen niet op een coherente en eenduidige manier verklaringen kon afleggen over zijn profiel als spion. Verzoeker kan evenmin volstaan met het algemene betoog dat uit psychologisch onderzoek blijkt dat wanneer iemand vaker wordt geïnterviewd over een bepaalde gebeurtenis, hij niet altijd consistent is in zijn verhaal. Van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van

de Belgische autoriteiten vraagt, mag immers worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze kan weergeven, zeker die feiten en gebeurtenissen die de essentie uitmaken van het relaas, die hij persoonlijk heeft meegemaakt en die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek uit zijn land. Hij dient dit zo volledig mogelijk te doen, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Door louter te verwijzen naar een algemeen psychologisch wetenschappelijk onderzoek – dat geen betrekking heeft op zijn persoon – toont verzoeker niet *in concreto* aan dat hij niet in staat zou zijn geweest om coherente en consistente verklaringen af te leggen over de kern van zijn asielsrelaas, *in casu* zijn spionageopdrachten, tijdens zijn gehoren bij de DVZ en het CGVS. De vastgestelde tegenstrijdigheden doen wel degelijk afbreuk aan verzoekers geloofwaardigheid.

4.6.1.10. Over het motief “*Verder moet worden opgemerkt dat u uw vermeende familieband met Z. (...) en E.K. (...) niet onomstotelijk aantoont. U legt weliswaar stukken neer om de tewerkstelling van Z. (...) en E.K. (...) te ondersteunen, maar geen enkele foto of ander overtuigend bewijsstuk om uw familieband met hen aan te tonen. U verklaarde dat u foto's zou overmaken aan het CGVS – in elk geval diegene waarop u zelf te zien bent in een videocall met Z. (...), en u zou informeren naar aanvullende foto's bij uw familie in Afghanistan (CGVS (a), p. 15; CGVS (b), p. 7, 9, 30) –, maar u bleef hiertoe geheel in gebreke.*” stelt verzoeker dat verweerder verwijt dat hij foto's had beloofd van zichzelf in videocalls met zijn broer Z., maar dat deze niet zijn overgemaakt, dat ook dit in de context van Afghanistan kan worden verklaard, dat in landelijke en conflictgebieden digitale communicatiemiddelen zoals videocalls vaak onstabiel of niet beschikbaar zijn, dat het UNHCR Handbook bovendien expliciet erkent dat het niet kunnen overleggen van documenten of foto's, om redenen buiten de controle van de verzoeker om internationale bescherming, geen reden mag zijn om de geloofwaardigheid van het relaas in twijfel te trekken.

Verzoeker verklaarde tijdens zijn persoonlijke onderhoud dat zijn broer Z. in Iran verblijft (persoonlijk onderhoud CGVS van 17 april 2025, p. 4; persoonlijk onderhoud CGVS van 31 juli 2025, p. 6). Daar Z. niet langer in Afghanistan verblijft, is zijn betoog over de context van Afghanistan dan ook niet dienstig. Bovendien toonde verzoeker tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud een screenshot van een (vermeende) videocall met Z., zodat blijkt dat hij deze foto reeds in zijn bezit had en hij aldus geen belang heeft erop te wijzen dat in landelijke en conflictgebieden digitale communicatiemiddelen vaak onstabiel of niet beschikbaar zijn. Voorts verklaarde verzoeker tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud dat hij één keer in de maand of om de twintig dagen contact heeft met Z. (persoonlijk onderhoud CGVS van 31 juli 2025, p. 6), zodat niet blijkt dat de door hem en Z. gebruikte communicatiemiddelen (vaak of steeds) onstabiel en niet beschikbaar zijn. Verzoeker toont niet aan dat hij om redenen buiten zijn controle de gevraagde foto's van de videogesprekken met Z. niet kan overleggen. Verweerder heeft terecht gesteld dat er geen enkele foto voorligt om verzoekers familieband met zijn broers Z. en E.K. aan te tonen.

Verzoekers betoog dat in Afghanistan betrouwbare burgerlijke registers en officiële familiecertificaten vaak ontbreken, zeker in landelijke gebieden zoals Kunar, dat documenten zoals taskara's, die de naam van de vader en de verblijfplaats bevatten, vaak het enige bewijs van familiale relaties vormen, dat dit wordt bevestigd in de EUAA *Country Guidance Afghanistan* van 2024, dat hierin wordt gesteld dat lokale bevolkingsgroepen vaak geen formele documenten van familiebanden kunnen overleggen en veelal vertrouwen op informele attesten of documenten zoals taskara's, doet geen afbreuk aan de pertinente motieven “*Wat betreft het gegeven dat de naam van uw vader op uw taskara overeenkomt met de naam die op de documenten van Z. (...) en E.K. (...) staat, moet worden opgemerkt dat dit op zich onvoldoende is om jullie familieband aan te tonen, gezien uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 13 september 2024 beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20240913.pdf) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse ‘officiële’ documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en kan zonder meer niet worden aangenomen dat de informatie op de door u neergelegde taskara overeenstemt met de realiteit.*”

Door louter te stellen dat de geloofwaardigheid moet worden beoordeeld in de context van het conflictgebied en de culturele en administratieve realiteit, werpt verzoeker geen ander licht op deze pertinente motieven. Ook het loutere gegeven dat de enige beschikbare documenten in Afghanistan vaak taskara's zijn, doet geen afbreuk aan voornoemde motieven. Waar verzoeker stelt dat zoals de EUAA benadrukt, de theoretische mogelijkheid van vervalsing niet betekent dat documenten automatisch geen bewijskracht hebben, gaat verzoeker eraan voorbij dat in de bestreden beslissing geenszins wordt gesteld dat de voorgelegde documenten geen bewijskracht hebben, doch wordt gemotiveerd dat de bewijswaarde bijzonder relatief is, daar Afghaanse documenten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze kunnen worden verkregen. Verzoeker betwist deze vaststelling niet. Verzoeker stelt dat het UNHCR Handbook erop wijst dat het niet kunnen

verifiëren van documenten niet automatisch de geloofwaardigheid van de familieband mag ondermijnen, zolang de overige elementen van het dossier consistent zijn, dat het UNHCR Handbook benadrukt dat het ontbreken van documentatie niet automatisch tot twijfel aan de geloofwaardigheid van de familieband mag leiden, mits het relaas coherent en consistent is, doch uit de pertinente motieven van de bestreden beslissing, zoals weergegeven in punt 4.6.1.2., blijkt dat de door verzoeker afgelegde verklaringen geenszins coherent en consistent zijn. Dit betoog is dan ook niet dienstig.

Waar verzoeker stelt dat het CGVS de neergelegde documenten en foto's los van elkaar beoordeelt, terwijl internationale richtlijnen expliciet stellen dat documenten in samenhang moeten worden beoordeeld, dat de samenhang van taskara's, werkdocumenten van Z. en E.K., foto's van het ziekenhuis van Z. en overlijdensdocumenten van A. een coherent geheel vormen dat de familieband op een aannemelijke wijze ondersteunt, blijkt verzoeker het oneens te zijn met de motieven dat verzoeker weliswaar stukken neerlegt om de tewerkstelling van Z. en E.K. te ondersteunen, maar geen enkel ander overtuigend bewijsstuk om zijn familieband met hen aan te tonen, dat wat betreft het gegeven dat de naam van verzoekers vader op verzoekers taskara overeenkomt met de naam die op de documenten van Z. en E.K. staat, moet worden opgemerkt dat dit op zich onvoldoende is om de familieband aan te tonen, gezien uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen worden verkregen, dat veel Afghaanse documenten, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden zijn, dat bijgevolg de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief is en niet zonder meer kan worden aangenomen dat de informatie op de door verzoeker neergelegde taskara overeenstemt met de realiteit, dat aan zowel de foto's waarop volgens verzoeker Z. in het ziekenhuis te zien is, alsook die waarop de begrafenis van A. te zien zou zijn weinig waarde kan worden gehecht, dat het CGVS immers onmogelijk met zekerheid kan weten wie de personen op de foto's zijn, of door wie en in welke context de foto's zijn gemaakt. Verzoeker slaagt er met zijn betoog echter niet in om deze motieven te weerleggen of te ontkrachten. Evenmin werpt hij er een ander licht op. Hij toont niet concreet aan hoe deze stukken *"in samenhang"* wel degelijk de familieband tussen hem en zijn broers op aannemelijke wijze ondersteunen en maakt niet concreet aannemelijk dat de gemaakte beoordeling *"strijdig (is) met artikel 4(3) van Richtlijn 2011/95/EU, als het UNHCR-Handbook en de EUAA Evidence Assessment Guide"*.

Gelet op het voorgaande, toont verzoeker niet aan dat de beoordeling die blijkt uit voornoemde motieven juridisch onjuist is of dat verweerder geen of onvoldoende rekening houdt met de bijzondere context van Afghanistan en de geldende internationale en Europese normen inzake bewijs in asielprocedures.

Bovendien merkt de Raad op dat verweerder alsnog de hypothese heeft onderzocht waarin wordt aangenomen dat Z. en E.K. daadwerkelijk verzoekers broers zijn, doch alsnog, zoals zal blijken uit wat volgt, op goede gronden tot het besluit is gekomen dat geen geloof kan worden gehecht aan de vermeende problemen die verzoeker en zijn broers zouden hebben gekend of zouden dienen te vrezen.

4.6.1.11. Over het motief *"Over E.K.(...)s job zijn uw verklaringen voorts zeer beperkt: hij werkte voor het ANA ergens in Kabul maar waar precies weet u niet (CGVS (a), p. 11), noch met wie (CGVS (a), p. 12). Jullie hadden geen goede band dus kan u eigenlijk helemaal niets vertellen over zijn werk behalve dat hij timmerman en lasser was en soms moest fouilleren (CGVS (a), p. 12). U legt bovendien een kopie van twee badges van E.K. (...) neer met hierop verschillende bloedgroepen. Dit roept ernstige twijfels op omtrent de authenticiteit van deze badges en zet bijgevolg de geloofwaardigheid van zijn tewerkstelling bij het ANA op de helling."* betoogt verzoeker dat hij expliciet heeft aangegeven dat hij geen hechte band heeft met E.K., waardoor hij nauwelijks specifieke informatie over diens werkzaamheden kan verstrekken, dat bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van verklaringen, zoals uiteengezet in het UNHCR *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, rekening dient te worden gehouden met de omstandigheden van de verzoeker die het vermogen tot het verschaffen van details kunnen beïnvloeden, dat in het UNHCR Handbook expliciet wordt vermeld dat het ontbreken van specifieke details niet automatisch tot twijfel aan de geloofwaardigheid van het relaas mag leiden, mits het geheel coherent en plausibel blijft, dat in dit geval moet worden erkend dat hij slechts beperkt contact had met E.K., waardoor het logisch is dat hij niet alle details van diens dienst bij het ANA kan geven.

Met dit betoog gaat verzoeker eraan voorbij dat verweerder het profiel van E.K. geenszins ongeloofwaardig acht omwille van zijn zeer beperkte kennis en verklaringen hierover. Er wordt in de bestreden beslissing rekening gehouden met het gegeven dat verzoeker geen hechte band heeft met E.K., waardoor hij nauwelijks specifieke informatie over diens werkzaamheden kan verstrekken, en er wordt louter vastgesteld dat verzoekers verklaringen over de job van E.K. zeer beperkt zijn, dat hij werkte voor het ANA ergens in Kabul maar dat verzoeker niet weet waar precies, noch met wie, dat zij geen goede band hadden dus dat verzoeker eigenlijk helemaal niets kan vertellen over het werk van E.K. behalve dat hij timmerman en lasser was en soms moest fouilleren.

Daarentegen meent verweerder dat de geloofwaardigheid van de tewerkstelling van zijn broer E.K. op de helling komt te staan doordat verzoeker een kopie van twee badges van E.K. neerlegt met hierop verschillende bloedgroepen, wat ernstige twijfels oproept omtrent de authenticiteit van deze badges.

Verzoeker bevestigt dat hij kopieën van twee badges van E.K. heeft neergelegd, waarop verschillende bloedgroepen zijn vermeld. Hij stelt dat hoewel de aanwezigheid van verschillende bloedgroepen op documenten op het eerste gezicht problematisch lijkt, conform de EUAA *Practical Guide on Evidence and Risk Assessment* van 2024 bewijs contextueel en cumulatief dient te worden geanalyseerd, waarbij rekening wordt gehouden met factoren die de presentatie of kwaliteit van bewijsstukken kunnen beïnvloeden, zoals administratieve fouten, meerdere uitgevende instanties of bijzondere omstandigheden in conflictgebieden zoals Afghanistan. Verzoeker voert met zijn betoog niet concreet aan dat er in zijn geval, met betrekking tot de voorgelegde badges, sprake is van een administratieve fout, meerdere uitgevende instanties of bijzondere omstandigheden in conflictgebieden zoals Afghanistan. In zoverre hij van oordeel is dat er in zijn geval wel degelijk sprake is van een administratieve fout, meerdere uitgevende instanties en/of bijzondere omstandigheden in conflictgebieden zoals Afghanistan, wijst de Raad op wat volgt. Dat de vermelding van verschillende bloedgroepen een administratieve fout zou betreffen, is een louter *post factum*-bewering die na de lezing van de motieven van de bestreden beslissing tot stand is gekomen en niet volstaat om het vastgestelde verschil te vergoelijken. Voorts kan uit de voorgelegde (onvertaalde) badges niet worden afgeleid dat het over meerdere uitgevende instanties gaat. Waar hij wijst op bijzondere omstandigheden in conflictgebieden, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker geenszins toelicht wat de bijzondere omstandigheden waren op het ogenblik van de uitgifte van de badges, waarmee verweerder ten onrechte geen rekening heeft gehouden. Verzoeker verduidelijkt verder niet met welke andere “*factoren die de presentatie of kwaliteit van bewijsstukken kunnen beïnvloeden*” verweerder ten onrechte geen rekening heeft gehouden. Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat verweerder terecht heeft gesteld dat de voorgelegde stukken kopieën van badges van E.K. betreffen. De Raad wijst erop dat kopieën onderhevig kunnen zijn aan het nodige knip- en plakwerk, waardoor de authenticiteit van voornoemde stukken onmogelijk geverifieerd kan worden.

Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat verweerder het bewijs niet of onvoldoende “*contextueel en cumulatief*” heeft geanalyseerd.

Ook hier merkt de Raad op dat verweerder alsnog de hypothese heeft onderzocht waarin wordt aangenomen dat Z. en E.K. daadwerkelijk verzoekers broers zijn en tewerkgesteld waren bij het voormalig Afghaanse leger, doch alsnog, zoals zal blijken uit wat volgt, op goede gronden tot het besluit is gekomen dat geen geloof kan worden gehecht aan de vermeende problemen die verzoeker en zijn broers zouden hebben gekend of zouden dienen te vrezen.

4.6.1.12. Over het motief “*Uit de beschikbare informatie (...) blijkt dat personen die vroeger tot het Afghaanse leger behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. Echter, omwille van volgende redenen kan geen geloof worden gehecht aan de vermeende problemen die u en uw broers zouden hebben gekend of zouden dienen te vrezen:*

- *U plaatst de inval van de taliban in het verlengde van uw eigen werk als spion (CGVS (a), p. 19), waar geen geloof aan kan worden gehecht (zie supra).*
- *Bovendien is de werkwijze van de taliban bij de inval weinig plausibel te noemen: u vermoedt dat de taliban met vier, vijf of zes mannen amper drie dagen na de machtsovername naar jullie huis kwamen rond middernacht (CGVS (a), p. 13; CGVS (b), p. 18). Gelet op uw verklaring dat uw dorp tot kort ervoor gecontroleerd werd door de overheid (CGVS (a), p. 6), dat iedereen in uw dorp familie was (CGVS (a), p. 5) en de taliban wisten dat er in uw huis een lid van de special forces, een lid van de ANA, een spion en nog een andere broer aanwezig waren, is een dergelijke risicovolle onderneming bij nacht met slechts enkele strijders weinig waarschijnlijk.”* stelt verzoeker dat ontheemden en conflictgetroffenen vaak geen exacte kennis hebben van militaire procedures of het aantal strijders bij een inval en dat hun relaas gebaseerd is op directe observatie onder extreme stress en trauma, dat zoals het UNHCR *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status* aangeeft, bij de geloofwaardigheidsbeoordeling rekening moet worden gehouden met alle factoren die de herinnering of de mogelijkheid tot detail kunnen beïnvloeden, waaronder stress, trauma, en acute bedreiging van het leven, dat het feit dat hij mogelijk geen volledig exacte inschatting kon geven van het aantal talibanstrijders of hun precieze tactiek geen voldoende reden is om zijn gehele relaas over het incident ongeloofwaardig te achten, dat in het licht hiervan kan worden geconcludeerd dat het argument van het CGVS, dat de inval van de taliban ‘weinig plausibel’ zou zijn door het geringe aantal strijders, niet afdoende is om te concluderen dat verzoeker geen risico op ernstige schade loopt, dat de beoordeling rekening moet houden met de extreme omstandigheden van een nachtelijke inval, het trauma en zijn stress, waardoor exacte details moeilijk zijn weer te geven.

Verzoeker gaat er met zijn betoog aan voorbij dat hem niet ten kwade wordt geduid dat hij geen volledig exacte inschatting kon maken van het aantal talibanstrijders of hun precieze tactiek. Zijn betoog waarmee hij

tracht te vergoelijken waarom exacte details moeilijk weer te geven zijn, waarbij hij wijst op extreme omstandigheden van een nachtelijke inval, het trauma en zijn stress, is *in casu* dan ook niet dienstig. Verweerder heeft echter wel terecht gesteld dat verzoeker verklaarde dat de taliban met vier, vijf of zes mannen amper drie dagen na de machtsovername rond middernacht naar zijn huis kwamen, dat de werkwijze van de taliban bij de inval weinig plausibel te noemen is, dat een dergelijke risicovolle onderneming bij nacht, met name met vier tot zes strijders een huis binnenvallen waarvan de taliban wisten dat er een lid van de special forces, een lid van het Afghaanse nationale leger, een spion en nog een andere broer aanwezig waren en dit in een dorp dat tot kort ervoor gecontroleerd werd door de overheid en waar iedereen verzoekers familie was, weinig waarschijnlijk is. Verzoeker slaagt er met zijn betoog niet in om deze motieven te weerleggen of te ontkrachten. Evenmin werpt hij met zijn betoog een ander licht op deze motieven.

In tegenstelling tot wat verzoeker doet uitschijnen, beperkt verweerder zich niet tot voornoemd motief om verzoekers relaas ongeloofwaardig te achten. De Raad verwijst in dit verband naar het geheel van pertinente motieven van de bestreden beslissing, zoals uiteengezet in punt 4.6.1.2., op grond waarvan verzoekers relaas ongeloofwaardig wordt geacht.

4.6.1.13. Over het motief “U verklaart dat E.K. (...) (*‘l. (...)’*) bij de inval werd meegenomen en dat er sindsdien geen spoor van hem is (CGVS (a), p. 18-19; CGVS (b), p. 12, 14-15). Nochtans werden twee verschillende Facebookprofielen van E.K. (...) teruggevonden; één onder de naam E.K. (...) ([https://www.facebook.com/\(...\)](https://www.facebook.com/(...))) en één onder de naam Es.Q. (...) ([https://www.facebook.com/\(...\)](https://www.facebook.com/(...))). Op beide profielen staan foto’s van dezelfde man als op de werkdocumenten die u neerlegt. Op het laatstgenoemde profiel werden in oktober 2025 foto’s geplaatst door E.K. (...) zelf, waarbij op één van de foto’s ook Z. (...) te herkennen is, opnieuw aan de hand van de documenten die u over hem neerlegt. Diezelfde foto werd bovendien gelikt door A.Q. (...) ([https://www.facebook.com/\(...\)](https://www.facebook.com/(...))), die eveneens afkomstig is van Kunar en met wie u zelf ([https://www.facebook.com/\(...\)](https://www.facebook.com/(...))) bevriend bent, waardoor er geen twijfel kan over bestaan dat het bij de twee gevonden profielen daadwerkelijk over E.K. (...) gaat. Wanneer op beide profielen van E.K. (...) de zoekfunctie wordt gebruikt, verschijnen berichten geplaatst door H.Q. (...), waarin deze laatste aangeeft dat hij onder meer in het bijzijn van E.K. (...) is, twee keer specifiek in Kunar. Deze berichten dateren respectievelijk van april 2024, april 2025 en januari 2026. In nog een bericht dat dateert van 27 september 2021 – ongeveer anderhalve maand na de machtsovername en de zogezegde verdwijning van E.K. (...) – feliciteert H.Q. (...) E.K. (...) zelfs met de geboorte van zijn kind. Gelet op deze vaststellingen kan geen enkel geloof worden gehecht aan uw verklaring dat E.K. (...) sinds drie dagen na de machtsovername verdwenen is, hetgeen op zijn beurt sterk afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Gelet op de gemeenschappelijke vriend op facebook moet u ook op de hoogte zijn geweest van diens activiteiten en vermeldingen op Facebook. Dat uw broer Z. (...) momenteel in Iran in een zeer slechte situatie en nog steeds gewond is (CGVS (a), p.15, 19), blijkt ook geenszins uit de foto op facebook in Kunar.” betoogt verzoeker dat sociale media en online informatie niet noodzakelijk een volledig of sluitend beeld bieden van iemands verblijf of veiligheidsrisico’s, zeker in conflictgebieden zoals Afghanistan, dat conform de EUAA *Practical Guide on Evidence and Risk Assessment* (2024) bewijs steeds contextueel en cumulatief moet worden beoordeeld, waarbij rekening wordt gehouden met factoren die de beschikbaarheid of betrouwbaarheid van informatie beïnvloeden, dat hier rekening gehouden dient te worden met de beperkte toegang tot internet, communicatiebeperkingen in afgelegen gebieden en de mogelijkheid dat derden berichten of foto’s plaatsen die niet representatief zijn voor de huidige situatie van de persoon, dat het UNHCR *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status* benadrukt dat bij de beoordeling van geloofwaardigheid alle factoren die het vermogen en de bereidheid van een verzoeker om nauwkeurig en volledig te rapporteren kunnen beïnvloeden, expliciet moeten worden meegewogen, dat in situaties van traumatische stress, acute dreiging en langdurige scheiding van familie het kan voorkomen dat hij niet op de hoogte is van recente handelingen van zijn familieleden of van de manier waarop derden sociale media gebruiken, dat het enkel bestaan van facebookprofielen of online berichten door E.K. niet automatisch impliceert dat hij geen gevaar loopt of dat de situatie van zijn familie geen risico inhoudt, dat het enkel aanvoeren van de facebookactiviteit van E.K. niet voldoende is om zijn verklaring over diens vermeende verdwijning ongeloofwaardig te maken en dat het CGVS bovendien geen verificatieonderzoek heeft uitgevoerd.

Ter terechtzitting stelt verzoeker dat de zoon van zijn overleden broer het facebookaccount van zijn broer gebruikt en het daardoor actief is.

De Raad acht voornoemde motieven overtuigend. De overige overwegingen in de bestreden beslissing, zoals weergegeven in punt 4.6.1.2., zijn voldoende determinerend om de vaststelling te schragen dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en dat hij zijn vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt. Verzoekers betoog inzake deze overtuigende motieven werpt zodoende geen ander licht op de overige draagkrachtige motieven.

Voorts stipt de Raad nog aan dat, daargelaten de vraag wie de facebookpagina van E.K. in 2025 beheerde, niet wordt betwist dat de “*verschillende Facebookprofielen van E.K.*”, waarnaar in de bestreden beslissing

wordt verwezen, daadwerkelijk aan E.K. toebehoren en dat er vier jaar nadat hij (vermeend) werd meegenomen door de taliban en nooit meer werd teruggezien, verschillende foto's van hem op één van deze profielen werden geplaatst. In de hypothese dat E.K. daadwerkelijk vermist is en zijn facebookprofiel door zijn zoon of anderen zou worden beheerd, is het alsnog opmerkelijk dat deze foto's via het facebookprofiel van E.K. worden gepost. De geposte foto's doen immers uitschijnen dat E.K. zijn leven leidt en niet (langer) vermist is. Indien E.K. daadwerkelijk vermist is, kan er redelijkerwijze van zijn familieleden worden verwacht dat zij zoveel mogelijk informatie over hem wensen te vergaren zonder de indruk te wekken dat hij niet (langer) vermist is.

4.6.1.14. Over de motieven *“Uw verklaringen over de situatie van uw vrouw en kinderen zijn eveneens weinig aannemelijk. Zo stelt u enerzijds dat uw vrouw en kinderen, gezien de afwezigheid van een mannelijk familielid, op heden ondersteund worden door de dorpelingen in Kanadar (CGVS (a), p. 4). Echter, anderzijds geeft u aan dat niemand uw vrouw en kinderen durft te helpen uit angst, omdat iedereen de situatie kent (CGVS (b), p. 4-5). U stelt dat uw gezin stiekem hulpgoederen ontvangt van een aantal organisaties (CGVS (b), p. 5, 21-22), maar u kan geen enkele organisatie benoemen (CGVS (b), p. 21). Ten eerste zijn uw verklaringen wat dit betreft dus niet consistent, en ten tweede is het niet aannemelijk dat u niet eens zou weten door welke organisatie(s) uw gezin momenteel concreet zou worden ondersteund. U kan bijgevolg moeilijk worden gevolgd waar u schetst dat uw vrouw en kinderen momenteel niet kunnen rekenen op de steun van een mannelijk familielid. Het lijkt er dan ook, zeker gelet op de reeds besproken vaststellingen omtrent E.K. (...), sterk op dat (één of meerdere van) uw broers zich heden nog in Afghanistan bevinden zonder noemenswaardige problemen.”* stelt verzoeker dat het belangrijk is te benadrukken dat de beoordeling van een vluchtverhaal altijd cumulatief en contextueel moet plaatsvinden, zoals voorgeschreven in de EUAA *Practical Guide on Evidence and Risk Assessment* (2024), dat hierin expliciet wordt gesteld dat inconsistenties of het ontbreken van concrete details in verklaringen niet automatisch tot een negatieve geloofwaardigheidsoordeel mogen leiden, mits het geheel van de verklaringen coherent en plausibel blijft binnen de context van de situatie van de verzoeker, dat in conflictgebieden zoals Kunar, Afghanistan, objectieve informatie en transparantie over humanitaire steun voor gezinnen vaak beperkt of onvolledig zijn, dat hij aangeeft dat zijn vrouw en kinderen steun ontvangen van dorpelingen of stiekem van organisaties, maar dat hij zelf geen volledige zichtbaarheid heeft over de concrete details, dat er rekening dient gehouden te worden met de beperkte communicatiemogelijkheden, dat na de machtsovername door de taliban de bewegingsvrijheid van vrouwen sterk beperkt was en er nauwelijks directe toegang was tot betrouwbare informatie of organisaties voor mannen die het land hadden verlaten, dat het openbaar maken van de namen van organisaties die steun verlenen aan gezinnen van vermeende voormalige militaire of spionage-werkers levensgevaarlijk kan zijn voor de ontvangers en voor de lokale hulpverleners, dat bovendien rekening moet worden gehouden met psychologische factoren en stress, dat hij meerdere traumatische gebeurtenissen heeft meegemaakt, waaronder de aanval op zijn huis, het verlies van zijn broer A. en de onzekerheid over zijn andere familieleden, dat het dan ook niet verwonderlijk is dat hij geen volledig overzicht kan geven van welke specifieke organisaties hulp bieden, noch dat hij de interne steunnetwerken van het dorp volledig kan verklaren.

De Raad acht voornoemde motieven eveneens overtuigend. De overige overwegingen in de bestreden beslissing, zoals weergegeven in punt 4.6.1.2., zijn voldoende determinerend om de vaststelling te schragen dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en dat hij zijn vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt. Verzoekers betoog inzake deze overtuigende motieven werpt zodoende geen ander licht op de overige draagkrachtige motieven.

4.6.1.15. Over het motief *“U legt vage verklaringen af over de bezoeken aan uw familie vanwege de taliban sinds uw vertrek. Zo is het niet aannemelijk dat u niet zou weten of de taliban drie, dan wel vier keer naar u en uw broers zouden komen zoeken zijn (CGVS (b), p. 5-6).”* stelt verzoeker dat hij sinds zijn vertrek uit Afghanistan afhankelijk is van indirecte communicatie via dorpsburen, waardoor hij geen volledige zicht heeft op discrete en potentieel gevaarlijke bezoeken.

De Raad merkt op dat verzoeker op het CGVS verklaarde dat de communicatie met zijn familieleden verloopt via de telefoon van de buurman, doch dat hij tijdens elk telefoongesprek met zijn gezin spreekt (persoonlijk onderhoud CGVS van 31 juli 2025, 3-4). Dat verzoeker thans stelt dat er slechts sprake is van indirecte communicatie, is dan ook niet ernstig. Dat verzoeker via zijn maandelijkse of tweemaandelijks telefoongesprekken met zijn echtgenote (persoonlijk onderhoud CGVS van 31 juli 2025, p.4) geen volledig zicht kan krijgen op de bezoeken van de taliban aan zijn familie is dan ook niet aannemelijk. Van een verzoeker om internationale bescherming kan redelijkerwijze verwacht worden dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent zijn problemen en de oorsprong ervan. *In casu* kan niet blijken dat verzoeker de nodige actieve houding heeft aangenomen en de nodige interesse heeft getoond teneinde de nodige duiding te kunnen verschaffen omtrent de bezoeken van de taliban na zijn vertrek aan zijn familie omwille van zijn tewerkstelling. De tewerkstelling van verzoeker en

zijn vrees om hierdoor gedood te worden door de taliban vormt de kern van verzoekers vluchtrelaas, zodat mag worden verwacht dat verzoeker zich hier meer over zou hebben geïnformeerd bij zijn echtgenote.

4.6.1.16. Over het motief *“Uit het feit dat uw dorpsgenoot A. (...) recent vanuit België naar uw dorp terugkeerde en daar de originele werkdocumenten van Z. (...) en E.K. (...) kon ophalen en meenemen (CGVS (a), p. 20; CGVS (b), p. 8-9), blijkt eveneens dat uw familie geen vervolging door de taliban vreest en niet in het vizier staat van de taliban. Aan uw verklaring dat jullie de documenten begroeven (CGVS (a), p. 15, 20; CGVS (b), p. 8) kan zonder meer geen geloof worden gehecht, gezien het niet logisch is dat uw familie de documenten die het sterkst op de tewerkstelling van Z. (...) en E.K. (...) wijzen zouden begraven en dus bewaren, maar andere minder pertinente documenten zoals foto's zouden verbranden (CGVS (a), p. 15-16, 20; CGVS (b), p. 7-8).”* betoogt verzoeker dat deze redenering van verweerder geen rekening houdt met de context van veiligheid in conflictgebieden, dat het veiligstellen van documenten via vertrouwde dorpsgenoten juist een strategische manier kan zijn om bewijs te beschermen zonder de familie zelf in gevaar te brengen.

Verzoeker betwist de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing niet dat het niet logisch is dat zijn familie de documenten die het sterkst op de tewerkstelling van Z. en E.K. wijzen zou begraven en dus bewaren maar andere minder pertinente documenten zoals foto's zou verbranden. Het volgens verzoeker veiligheidsstellen van de documenten door overhandiging aan de dorpsgenoot is een actie die gebeurt na het begraven en bewaren van de documenten en werpt dan ook geen ander licht op voormelde pertinente vaststelling. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat waar verzoeker stelt dat het veiligstellen van documenten via vertrouwde dorpsgenoten juist een strategische manier kan zijn om bewijs te beschermen zonder de familie zelf in gevaar te brengen, het ophalen en meenemen van het bewijs door verzoekers dorpsgenoot *in casu* niet noodzakelijk zonder gevaar was voor verzoekers familie. Verzoeker verklaarde immers dat de originele werkdocumenten van verzoekers broers Z. en E.K. in de tuin van hun gezinswoning werden begraven (persoonlijk onderhoud CGVS van 17 april 2025, p. 20), zodat niet uitgesloten kan worden dat het opgraven van deze stukken in de tuin van hun gezinswoning en de terugkeer van zijn dorpsgenoot naar hun dorp om de stukken bij de woning van verzoekers familie op te halen gevaar kon opleveren voor verzoekers familie.

Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat verweerder geen of onvoldoende rekening heeft gehouden met de *“context van veiligheid in conflictgebieden”*.

4.6.1.17. Ter terechtzitting toont verzoeker een foto op zijn gsm van een brief die hij een maand eerder had ontvangen, waarin zijn dorpshoofd bevestigt dat hij problemen had en omwille van die problemen zijn gezin heeft achtergelaten.

Vooreerst wijst de Raad erop dat niet kan blijken of het gefotografeerde document het origineel of een kopie is. Daarnaast wijst de Raad erop dat kopieën en foto's onderhevig kunnen zijn aan het nodige knip- en plakwerk, waardoor de authenticiteit van dit stuk onmogelijk geverifieerd kan worden. Bovendien stelt de Raad ook vast dat verzoeker dit stuk volgens zijn verklaring reeds een maand eerder had ontvangen doch dit niet eerder heeft voorgelegd bij de Raad. Voorts merkt de Raad nog op dat een loutere verklaring van een (vermeend) dorpshoofd dat verzoeker problemen had in Afghanistan, niet volstaat om zijn vluchtrelaas te onderbouwen, te meer verzoeker ter terechtzitting geen ondersteunde verklaringen aflegt – behoudens de bewering dat deze persoon het dorpshoofd is – of stukken voorlegt betreffende de opsteller van de brief.

De Raad wijst er in dit verband ook nog op dat documenten slechts bewijswaarde hebben wanneer ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat *in casu* niet het geval is.

4.6.1.18. Verzoeker zet in zijn verzoekschrift, met verwijzing naar landeninformatie, een betoog uiteen over (de verergering van) de mensenrechtensituatie van voormalige leden van de veiligheidsdiensten in Afghanistan en over het schenden van de uitgevaardigde algemene amnestie voor medewerkers en veiligheidstroepen van de Ghani-regering en hun vervolging door de taliban, doch de Raad kan slechts vaststellen dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers relaas over zijn taken als spion voor het Afghaanse nationale leger. Er blijkt dan ook niet dat hij een voormalig lid is van of gelieerd is aan de voormalige veiligheidsdiensten in Afghanistan. Zijn betoog is in die zin dan ook niet dienstig.

Met de loutere verwijzing naar lijsten van risicogroepen die door het Europees Asielagentschap werden aangewezen en te stellen dat het duidelijk is dat *“de groep waar verzoeker toe behoort”* een risicogroep betreft en dat hij wel degelijk in de problemen kan komen bij terugkeer – zonder te verduidelijken onder welke specifiek door hem opgesomde groep hij meent te behoren – maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij behoort tot een risicogroep die *“over het algemeen”, “waarschijnlijk”* of *“mogelijks”* een nood aan bescherming heeft, te meer zijn asielrelaas, waarin hij onder meer uiteenzette dat hij een spion was voor het Afghaanse nationale leger en hij het profiel van twee van zijn (vermeende) broers benadrukte, op grond van de pertinente motieven van de bestreden beslissing, zoals weergegeven in punt 4.6.1.2., ongeloofwaardig

wordt geacht. Enerzijds blijkt dat verzoeker zijn eigen profiel niet aannemelijk heeft gemaakt en anderzijds blijkt, zelfs indien wordt aangenomen dat Z. en E.K. daadwerkelijk verzoekers broers zijn en tewerkgesteld waren bij het voormalig Afghaanse leger, dat verweerder op goede gronden tot het besluit is gekomen dat geen geloof kan worden gehecht aan de vermeende problemen die verzoeker en zijn broers zouden hebben gekend of zouden dienen te vrezen.

4.6.1.19. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en verzoekers verklaringen in acht genomen en bekeken in hun onderlinge samenhang, stelt de Raad vast dat aan verzoekers vluchtrelaas geen geloof kan worden gehecht.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in oud artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet (heden artikel 4, vijfde lid van de Verordening 2024/1347/EU van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komen, en voor de inhoud van de verleende bescherming, tot wijziging van Richtlijn 2003/109/EG van de Raad en tot intrekking van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad (hierna: de Verordening 2024/1347/EU)).

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebrachte vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en oud artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.7.1.20. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en oud artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen. Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat artikel 3, 1) en 5) *juncto* artikel 9 van de Verordening 2024/1347/EU niets wijzigt aan hetgeen voorafgaat, daar de materiële voorwaarden om als vluchteling erkend te worden dezelfde gebleven zijn. Aldus kan een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 3, 1) en 5) *juncto* artikel 9 van de Verordening 2024/1347/EU niet worden aangenomen.

Gelet op het feit dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker, kan hij ook niet steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in oud artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat artikel 15, a) en b) van de Verordening 2024/1347/EU dezelfde materiële voorwaarden bevat om de subsidiaire beschermingsstatus te verkrijgen als artikel 15, a) en b) van de Kwalificatierichtlijn waarvan oud artikel 48/4, §2, a) en b) de omzetting is.

4.6.2. Betreffende de vrees wegens (gepercipieerde) verwestering

4.6.2.1. Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt van de algemene context in Afghanistan.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De taliban menen evenwel dat de sharia op zich een afdoende legaal kader bevat waardoor een grondwet niet nodig is. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 23 en 26). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving.

Sinds de machtsovername door de taliban in augustus 2021 houdt de conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender. In een rapport van januari 2024 wordt gesteld dat de rol van Akhundzada als diegene die de finale zeg heeft over de meeste beleidsaspecten ondertussen verankerd is, al blijft discussie bestaan over de richting inzake binnenlands en buitenlands beleid (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 16). In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 26).

Politieke partijen zijn verboden waardoor er geen ruimte is voor politieke oppositie en de 'civic space' is zeer beperkt, zo niet gesloten. Afghaanse lokale media en middenveldorganisaties krijgen steeds meer restricties opgelegd en critici worden gearresteerd. Zo is elke berichtgeving over mensenrechten en kritiek op de taliban als de 'legitieme heersers' verboden, wat leidt tot zelfcensuur bij de nog actieve journalisten in Afghanistan.

Vele opposanten hebben het land verlaten of zijn ondergedoken. Tevens werd de VN Speciale Rapporteur over de mensenrechtensituatie in Afghanistan de toegang tot het land ontzegd in augustus 2024. Dit resulteert in een situatie waarin het steeds moeilijker wordt om betrouwbare en up-to-date informatie over het land te krijgen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 18-19). De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 21; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 18-19). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' ('*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*') (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 24 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 21). De MPVPV wordt omschreven als een invloedrijke instelling die direct rapporteert aan de opperste leider over belangrijke thema's. Ondanks het beperkt aantal handhavers van het MPVPV, hebben vele Afghanen zich aangepast door zelfregulering, sociale druk en toezicht vanuit de gemeenschap (familieleden, religieuze leiders en burens), teneinde confrontaties met handhavers van het MPVPV te vermijden.

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 23-24) streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 32-34). Er is een *curriculum* goedgekeurd voor mannelijke en vrouwelijke madrassa's maar de *de facto*-autoriteit heeft geen richtlijnen gegeven over algemene vakken. Volgens een assistent professor verbonden aan de American University of Afghanistan hebben sommige madrassa's dit aangegrepen om in hun *curriculum* niet-religieuze en wetenschappelijke onderwerpen op te nemen omdat meisjes geen toegang hebben tot secundair onderwijs. Dit is evenwel volgens deze expert niet op uniforme wijze doorgevoerd. Het *curriculum* van madrassa's die worden gefinancierd door hoge functionarissen van de *de facto*-autoriteit weerspiegelt hun persoonlijke visie wat resulteert in sommige 'erg moderne' en andere 'conservatieve' madrassa's (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 106-107, 136). De MPVPV heeft echter de controle op het naleven van de restricties voor meisjes in het onderwijs opgevoerd, ook in de madrassa's (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 116).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 29-31; EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 41 ev.).

Op 31 juli 2024 werd door de *de facto*-autoriteiten de zogenaamde moraliteitswet aangenomen waarin, enerzijds, een aantal verboden handelingen voor het grote publiek worden geformuleerd, en anderzijds, de verantwoordelijkheden van en de gedragscode voor het MPVPV-personeel worden uiteengezet. De wet bevat onder meer voorschriften die toezien op gendersegregatie in het openbaar leven, een voorwaarde opdat vrouwen het huis kunnen verlaten. Het is vrouwen verboden om naar vreemde mannen te kijken, terwijl het mannen niet is toegestaan te kijken naar het gezicht of het lichaam van niet-verwante vrouwen. De moraliteitswet bevat zowel voor vrouwen als mannen kledijvoorschriften, zoals voor vrouwen het bedekken van het gehele lichaam en hun aangezicht om sociale onrust te vermijden (sinds mei 2022 geldt deze instructie om hun aangezicht te bedekken bij voorkeur door middel van een burka), en bevat tevens het verbod van een on-islamitische haarstijl en het scheren van een baard korter dan de voorgeschreven lengte voor mannen. De wet specificeert verder een aantal inbreuken waaronder het niet bidden, het niet deelnemen aan verplichte (gezamenlijke) gebeden en het sluiten van vriendschap met niet-moslims of hen imiteren. Voorts is muziek tijdens bijeenkomsten of in woningen verboden en geldt er een verbod op ongehoorzaamheid van kinderen tegenover hun ouders. Verder bepaalt de moraliteitswet dat MPVPV-personeel ertoe gehouden is inbreuken door 'mentaal gehandicapte personen' en kinderen te beëindigen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 30, 34-44 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 34-42). Over het algemeen gaat het om voorschriften die sinds de machtsovername bestonden en ook reeds afgedwongen werden, al zien sommige bronnen de codificatie als een indicatie dat deze regels strikter zullen worden toegepast en in een meer repressief en wreder systeem.

Laster en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering is verboden – al wordt opbouwende kritiek inzake nog on vervulde beloften van de taliban, die hun rol als legitieme heersers erkent, tot op zekere hoogte gedoogd – en verder moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van niet-soennitische feestdagen worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 24; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 24).

De *de facto*-autoriteiten hebben sinds de machtsovername enkele instructies gegeven in decreten en algemene richtlijnen, maar in de eerste jaren na de overname waren er weinig instructies op schrift beschikbaar. In plaats daarvan werden instructies en richtlijnen gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder sociale media en tijdens interviews met de media. Hoewel er nog steeds per decreet wordt geregeerd, heeft de *de facto*-regering het wetgevingsproces geformaliseerd, waarbij een commissie wetsvoorstellen beoordeelt voordat ze worden voorgelegd aan de uiteindelijke goedkeuring van de opperste leider. Uitgevaardigde decreten worden heden gebundeld en gepubliceerd in openbare bladen omdat de authenticiteit van decreten die op sociale media werden gepubliceerd moeilijk te controleren was en soms niet ernstig werd genomen. Ondanks een meer geformaliseerd proces, worden instructies nog steeds mondeling en in verschillende andere vormen gegeven, waarbij soms onduidelijkheid bestaat over hun juridische status. Lokale *de facto*-staatsdepartementen, evenals lokale afdelingen van de MPVPV, hebben bovendien hun eigen instructies uitgevaardigd, volgens UNAMA. Voorts verklaarde een anonieme internationale organisatie aan de COI-eenheid van het Zweedse migratieagentschap dat niet alle instructies worden gepubliceerd, waardoor het enige tijd kan duren voordat iedereen op de hoogte is van het bestaan ervan. De uitgevaardigde instructies blijven vaak vaag geformuleerd, wat ruimte laat voor verschillende interpretaties. Er wordt gesuggereerd dat de formuleringen opzettelijk vaag zijn gehouden om onder andere de ambiguïteit van het beleid te vergroten en ruimte te laten voor aanpassingen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 29-30). Dit resulteert in onzekerheid en kan leiden tot arrestatie voor wat legaal lijkt, terwijl sommige instructies worden aangekondigd maar dode letter blijven (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 95, geciteerd in CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 29-30). Functionarissen van de *de facto*-autoriteiten op provinciaal niveau roteren op regelmatige basis wat een impact heeft op de lokale toepassing van restricties en verschillende bronnen zien een algemene trend waarbij instructies op meer uniforme wijze worden toegepast en lokale variaties verminderen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 29). Het is voor de Afghaanse bevolking evenwel nog steeds niet duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en er blijft volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm, ook na de publicatie van de moraliteitswet (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 27). Binnen hun mandaat kan het MPVPV-personeel regels en instructies stapsgewijs afdwingen via een aanmaning, bedreiging, boetes, opsluiting of elke straf die het personeelslid passend acht en dat niet tot de exclusieve bevoegdheid van een rechtbank behoort (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 30). Opgelegde restricties lijken over het algemeen op striktere wijze afgedwongen te worden in rurale gebieden dan in steden zoals Kabul en in sommige conservatieve gebieden zijn lokale waarden al in overeenstemming met opgelegde regels. De MPVPV treedt evenwel strenger op in bepaalde periodes en was ook in Kabul na de afkondiging van de moraliteitswet veel meer aanwezig (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 32 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 30).

In de periode 15 augustus 2021 tot 31 maart 2024 documenteerde UNAMA 1.003 gevallen waarbij de handhaving door MPVPV-personeel van voorschriften gepaard ging met schendingen van de fysieke en mentale integriteit van personen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 27).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en 'hudud'- en 'qisas'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen. Verschillende gevallen van openbare geseling volgden op deze verklaring in het hele land. Lijfstraffen worden nog steeds regelmatig toegepast (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 43).

In het bijzonder wat betreft 'zina' – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. 'Zina' is één van de 'hudud'-misdaden (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare

gegevens bestaan over de bestraffing van 'zina' en dat het moeilijk is cijfers te vinden van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke 'hudud'-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate*", van 15 juni 2022 in EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

Door de beperkingen waaraan bronnen onderhevig zijn, bestaan er ook geen exacte cijfers over het aantal uitgevoerde lijfstraffen. UNAMA maakt melding van honderden gevallen van "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*" waaronder openbare geseling, afranseling, zweepslagen en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname. Ook AW en Rawadari rapporteerden gevallen van zweepslagen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 43-44). Uit voormelde *Country Focus* van januari 2026 (p. 44) blijkt dat het aantal lijfstraffen in 2025 is toegenomen in vergelijking met de voorgaande periode.

De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 130). Volgens de lokale media bron Hasht-e-Subh, op basis van cijfers van het *de facto*-Hooggerechtshof en eigen berichtgeving, werden 715 personen (waarvan 136 vrouwen) onderworpen aan zweepslagen in de periode tussen de machtsovername en 17 augustus 2024 in de 31 Afghaanse provincies. Deze straf werd opgelegd onder meer wegens buitenechtelijke relaties, diefstal maar ook het niet naleven van de kledijvoorschriften, het drinken van alcohol en het telefoneren met 'niet-mahram' personen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 43-44).

Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, *ad hoc*-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 29).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 96).

Op 4 januari 2026 is het Wetboek van Strafvordering voor Rechtbanken uitgevaardigd. Het Wetboek verwijst op verschillende plaatsen naar 'slaven' en 'meesters' en sommige bronnen suggereren dat het indirect slavernij toestaat. Daarnaast verdeelt artikel 9 van het Wetboek de samenleving in feite in vier categorieën: geleerden, de elite, de middenklasse en de lagere klasse. Wanneer een misdrijf wordt gepleegd, wordt de zwaarte van de straf niet bepaald op grond van de aard van het gepleegde misdrijf, maar op basis van de sociale status van de dader. Terwijl een geleerde bijvoorbeeld zou worden gestraft door het krijgen van advies, kunnen mensen uit de lagere klasse voor hetzelfde misdrijf worden veroordeeld tot lijfstraffen en gevangenisstraf. Rawadari merkte op dat onder meer artikel 18 zeer uitgebreid en zonder duidelijke beperkingen geseling voorschrijft. Rawadari merkte verder op dat het Wetboek onverenigbaar is met de normen voor een eerlijk proces. Het Wetboek bevat geen vastgelegde minimum- en maximumstraffen, schaft het proces van onafhankelijk onderzoek bij het bewijzen van strafbare feiten af en voert in plaats daarvan 'bekentenis' en 'getuigenverklaring' in als de belangrijkste bewijsmiddelen van schuld. Artikel 2, lid 8 van het Wetboek beschrijft alleen aanhangers van de Hanafi-rechtsschool als moslims, terwijl degenen die andere moslimstromingen of andere religies aanhangen, worden aangeduid als 'kettters'. Artikel 4, lid 6 van het Wetboek bepaalt dat alle moslims wanneer zij getuige zijn van zondaars die een zonde begaan, toestemming hebben om over te gaan tot hun bestraffing. Volgens Rawadari geeft dit artikel gewone burgers, de zedenpolitie en met de taliban gelieerde geestelijken het recht om anderen te straffen. Artikel 14 van het Wetboek bepaalt dat het toegestaan is om degenen te doden die valse overtuigingen verdedigen die in strijd zijn met de islam of anderen tot dergelijke overtuigingen uitnodigen, met toestemming van de imam. Artikel 17, lid 2 van het Wetboek bepaalt dat spot en hoon jegens islamitische voorschriften strafbaar zijn met twee jaar gevangenisstraf, zonder de termen 'spot' en 'hoon' te definiëren. Artikel 23, lid 2 van het Wetboek bepaalt dat degenen die de leiders van de taliban beledigen zullen worden gestraft met 20 zweepslagen en zes maanden gevangenisstraf. Artikel 59 van het Wetboek stelt dansen en het kijken naar dansen strafbaar. Artikel 30 van het Wetboek verbiedt fysieke vormen van geweld tegen kinderen door leraren die leiden tot 'botbreuken', 'huidletsel' of 'blauwe plekken'. Artikel 32 van het Wetboek bepaalt dat indien een echtgenoot

een vrouw met een stok slaat, wat leidt tot ernstig letsel zoals een wond of blauwe plekken, en zij dit voor een rechter kan aantonen, de echtgenoot tot 15 dagen gevangenisstraf wordt veroordeeld. Rawadari merkt op dat geen enkele andere vorm van fysiek, psychologisch of seksueel geweld tegen vrouwen expliciet in het Wetboek wordt verboden (EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 27 maart 2026, p. 2-5).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban alsook personen die mensenrechtenkwesties onder de aandacht brachten (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23-24 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 20; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 25 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 23). In september 2025 sloten de taliban de toegang tot internet in heel Afghanistan af, volgens sommige bronnen om 'immorele inhoud' te bestrijden (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 22). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ('Ministry of Communications and Information Technology') wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44, 80, 116; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 25). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23). Er zijn ook taliban aanhangers online actief die bedreigende commentaren posten bij berichten van personen die kritiek uiten op de *de facto*-regering en ijveren voor vrouwenrechten. Er is evenwel geen sterk bewijs dat het om door de taliban gecoördineerde acties zou gaan. Er wordt ook melding gemaakt van twee Afghanen in Duitsland die online kritiek hadden geuit op de taliban en wiens families in Afghanistan door de taliban werden gearresteerd (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 26, 45).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige taliban-segmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Haibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de "geloofsethiek en denkwijze" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, "Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada", 8 december 2021 in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 50-51).

Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsook alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban.

Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan en dat tot september 2025 zes miljoen Afghanen zijn gerepatriëerd vanuit Iran en Pakistan, waarbij zij materiële ondersteuning kregen om terug te keren naar hun regio van oorsprong (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 46 en 47). Vele terugkeerders komen toe in Afghanistan zonder middelen en sommigen hebben zelfs nog nooit een voet in

Afghanistan gezet. Er wordt vastgesteld dat het voor vele Afghanen, mede gelet op de precare humanitaire situatie in het land, moeilijk is om te (her)integreren in Afghanistan wanneer zij er niet (meer) over een sociaal netwerk beschikken, dat hen kan helpen bij het vinden van werk. Terugkeerders zonder sociaal netwerk in Afghanistan worden soms als buitenlanders beschouwd, onder meer door het hebben van een ander accent, andere kleding en ander gedrag. Een aanpassing aan de nieuwe regels en normen onder het huidige talibanregime is nodig om stigmatisering te vermijden (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 48-49).

De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en de informatie hierover blijft beperkt en anekdotisch. Volgens persberichten stuurde Frankrijk in maart 2023 één Afghaanse man en Duitsland in maart 2024 28 Afghanen gedwongen terug. In juli 2025 stuurde Duitsland nogmaals 81 Afghanen gedwongen terug. Oostenrijk stuurde in oktober 2025 een Afghaanse man terug. Het ging telkens om personen die criminele feiten hadden gepleegd. Volgens Der Spiegel werden deze personen opgesloten bij terugkeer maar na een week weer vrijgelaten, terwijl een aantal onder een vorm van huisarrest geplaatst werden en ondervraagd werden. Volgens het Duitse Tagesschau hebben de *de facto*-autoriteiten van de terugkeer van Afghanen uit Europa in 2025 geprofiteerd om via video's te laten voorkomen dat zij terug welkom worden geheten in Afghanistan en wordt migratiemanagement aangegrepen om in de afwezigheid van diplomatieke erkenning relaties aan te knopen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 50). Een prominent activist voor het recht op onderwijs voor meisjes werd begin 2023 gearresteerd na een bezoek aan Brussel waar hij diplomaten en EU-ambtenaren had ontmoet en werd vervolgens zeven maanden opgesloten (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, november 2024, p. 44-45).

Volgens het Algemeen Ambtsbericht is het, net omwille van de beperkte en anekdotische informatie hierover, onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 53-55; Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 148-149; CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023, p. 36).

Het rapport van het Zwitserse Staatssecretariat für Migration (SEM), *Focus Afghanistan. Return from abroad*, van 14 februari 2025 (waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan Country Focus* van januari 2026) handelt specifiek over terugkeerders. Het rapport vermeldt dat in de luchthaven van Kabul, het 'Immigration Department', dat handelt onder het Ministerie van Binnenlandse zaken, verantwoordelijk is voor de grenscontroles in de luchthaven. Zij zijn ook verantwoordelijk voor andere checkpoints aan de grens. Op de luchthaven wordt een screening uitgevoerd van binnenkomende terugkeerders door de grenscontroleautoriteiten en de geheime dienst GDI van de *de facto*-regering. Een bron vermeldt dat personen die toekomen vanuit een westers land, bij binnenkomst meer vragen moeten beantwoorden dan andere reizigers, zeker als ze westerse kledij dragen. Een andere bron vermeldde dan weer dat het zeer regelmatig en zelfs dagelijks voorkomt dat personen toekomen uit westerse landen en dat dit niet tot problemen leidt met binnenkomstcontroles. Tijdens hun missie naar Kabul in november 2024, stelden onderzoekers van SEM vast dat de grenscontroles in de luchthaven van Kabul niet significant verschillen van deze in andere luchthavens. Stelselmatige interviews door personeel van de GDI komen niet voor. De taliban of de GDI hebben lijsten en biometrische gegevens van vroegere overheidsmedewerkers in de veiligheidsdiensten. Zij kunnen deze personen dus identificeren bij controles (p. 17). Arrestaties vinden niet systematisch plaats. Volgens een bron is dit echter wel mogelijk als er een verband wordt vermoed met actieve verzetsgroepen zoals het 'National Resistance Front' (hierna: NRF) of het 'Afghanistan Freedom Front' (hierna: AFF). Ook voormalige medewerkers van de geheime dienst lopen naar verluidt een bijzonder risico. Bij mensen met een buitenlands paspoort wordt speciale aandacht besteed aan mogelijke spionnen en mensen die banden hebben met de organisatie 'Islamic State Khorasan Province' (hierna: ISKP).

De IOM is verantwoordelijk voor terugkeerders vanuit Turkije en interviewt hen systematisch. In 2022 werden nog eerder agressieve ondervragingen en onderzoek op de luchthaven gemeld ten aanzien van terugkeerders uit Turkije, maar nu is dit niet meer het geval, omdat deze terugkeerders uit Turkije nu veeleer beschouwd worden als "*poor guys*" of sukkelaars. Turkije deelt de passagierslijsten met de Afghaanse *de facto*-autoriteiten. In 2024 had slechts 2 % van de terugkeerders een paspoort. Verder reisde 97,5 % van hen met een tijdelijk reisdocument dat lijkt op een taskara, specifiek uitgereikt voor hun terugkeer (p. 17-18).

De enige informatie die beschikbaar is over de behandeling van terugkeerders uit een westers land, betreft de chartervlucht vanuit Duitsland in augustus 2024 met 28 veroordeelde criminelen. Deze gerepatrieerden werden oorspronkelijk vastgehouden in een gebouw bij de luchthaven. Daar werden ze geïnterviewd door de *de facto*-autoriteiten om hun identiteit na te gaan en daarna werden ze vrijgelaten. Hun familieleden moesten een verklaring ondertekenen dat deze personen geen misdaden meer zouden begaan. Het is niet gedocumenteerd of al deze personen zijn vrijgelaten. Volgens Der Spiegel zouden sommigen nog onder huisarrest staan. Enkelen van hen getuigden later in Afghaanse media (p. 18).

De situatie na binnenkomst via de luchthaven van Kabul is de volgende. In 2021 is de IOM gestopt met het vrijwillig terugkeerprogramma vanuit Europese landen. In 2023 werd de ontvangstbalie in de luchthaven

heropend. Deze wordt gezamenlijk bemand door de IOM en het Afghaanse Ministerie van Vluchtelingen en Repatriëringen. Specifiek voor terugkeerders uit Turkije is er financiële steun van de IOM. Volgens een bron moeten vele jonge mannen voor zichzelf zorgen eens ze de luchthaven verlaten (p. 28-29).

Er zijn geen bewijzen van arrestaties of mishandeling door de taliban bij binnenkomst van terugkeerders via de luchthaven of via land. De SEM heeft tijdens zijn onderzoek geen bewijs gevonden van systematische vervolging of intimidatie van terugkeerders. Er wordt vanuit gegaan dat de bronnen die voor het SEM-rapport zijn geraadpleegd, dit anders wel zouden hebben gemeld. In plaats daarvan zijn de meeste bronnen het erover eens dat de taliban terugkeerders over het algemeen goed behandelen en dat er geen sprake is van specifieke vervolging tegen hen uitsluitend omdat ze terugkeerders zijn. Niettemin zijn er aanwijzingen dat dergelijke aanvallen af en toe voorkomen of dat terugkeerders daar bang voor zijn. Er zijn wel indicaties dat vervolging of mishandeling kan voorkomen tegen personen die behoren tot een risicoprofiel en hun familieleden. Vervolging of mishandeling door de *de facto*-overheden wordt vooral gemeld in het geval van enkele risicogroepen, en zelfs dan niet systematisch: voormalige hoge ambtenaren en politici, voormalige veiligheidstroepen, mensenrechtenactivisten (p. 35-36).

De *de facto*-overheden hebben over het algemeen weinig achtergrondinformatie over terugkerende personen. Ze zijn niet in staat om alle terugkeerders te volgen en te controleren (p. 37).

Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat er een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen mogelijk zijn en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen, dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023, p. 36).

Bronnen geven ook aan dat individuen die als “*verwesterd*” worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als “*verraders*” of “*ongelovigen*”. Een bron geeft aan dat personen die worden beschouwd als ‘beïnvloed’ door westerse waarden, met argwaan worden bekeken en door de taliban kunnen worden gevisieerd, waarbij personen in verstedelijkte gebieden, middenveldactivisten, personen die een westerse opleiding hebben gevolgd of personen die een levensstijl hadden aangenomen die afwijkt van de plaatselijke gebruiken in het bijzonder worden genoemd (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 51).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 51). Stigmatisering is onder meer het gevolg van de kosten van emigratie, vaak betaald door de uitgebreide familie, hetgeen leidt tot onbetaalde schulden en vergaande economische gevolgen voor familieleden. Een bron vermeldt dat terugkeerders uit Europa vaak vermijden kenbaar te maken dat zij uit het Westen werden gerepatriëerd om stigmatisering te vermijden. Voorts wordt gesteld dat roddels zich snel verspreiden, waarbij een terugkeerder uit Europa vaak wordt verdacht ‘besmet’ te zijn met westerse waarden en ideeën, zijn eigen cultuur te zijn ‘verloren’ en verboden handelingen te hebben gesteld, zoals niet bidden, zich bekeren tot het christendom, alcohol drinken of omgaan met vrouwen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 48-49). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid: (1) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en; (2) personen die zijn beïnvloed door buitenlandse waarden of als zodanig worden gezien, ook wel benoemd als personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht. Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van 'zina' kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een geprononceerde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de *Country Guidance: Afghanistan* van de EUAA wordt gesteld dat vervolging van personen die onder deze profielen vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De richtsnoeren van EUAA kunnen worden bijgetreden (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, mei 2024, p. 57-61).

4.6.2.2. In de bestreden beslissing overweegt het CGVS hieromtrent:

"In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u tot op ongeveer 36-jarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, na een verblijf van twee jaar en enkele maanden in België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

U heeft, zoals besproken in deze beslissing, ook nog een netwerk in uw regio van herkomst, waarmee u nog in contact staat en dat u kan bijstaan in geval van terugkeer en waarbij u zich desgevallend kan informeren naar de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

4.6.2.3. *In casu* dient te worden vastgesteld dat verzoeker nalaat *in concreto* aan te tonen dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

Uit de loutere omstandigheid dat verzoeker inmiddels bijna twee jaar in België verblijft, kan niet worden afgeleid dat hij hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. De duur van zijn verblijf in België sinds 30 september 2024, *in casu*, bijna twee jaar, is niet van die aard dat kan worden aangenomen dat verzoeker dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden. Zodoende kan niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Dit kan evenmin blijken uit het loutere feit dat hij al sinds meer dan vier jaar vertrokken is uit Afghanistan. Zoals terecht gesteld in de bestreden beslissing moet vastgesteld worden dat verzoeker tot ongeveer zijn 36 jaar in Afghanistan heeft verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen.

Hierbij wordt nog aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan, daar hij eerder aangaf dat zijn vrouw, zijn kinderen, de gezinnen van zijn broers Z. en E.K. en zijn buurman nog in Afghanistan verblijven (persoonlijk onderhoud CGVS van 17 april 2025, p. 4; persoonlijk onderhoud CGVS van 31 juli 2025, p. 6, 11). Daarenboven verklaarde verzoeker dat hij contact onderhoudt met zijn in Afghanistan verblijvende echtgenote, kinderen en buurman (persoonlijk onderhoud CGVS van 17 april 2025, p.4; persoonlijk onderhoud CGVS van 31 juli 2025, p. 3) bij wie hij zich desgevallend kan informeren omtrent de huidige geldende regels en normen. Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat verzoeker verklaarde soennitisch moslim te zijn (verklaring DVZ, p. 6., nr. 9). Verzoekers verwijzing naar de nota “*Country Guidance Determinations*” van UK Upper Tribunal, waarin het risico bij terugkeer wordt belicht in geval van een vermoeden tot bekering tot het christendom, is *in casu* dan ook niet dienstig.

Verzoeker moet dan ook redelijkerwijze in staat worden geacht op de hoogte te zijn van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan en deze in acht te nemen.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat zijn mentaliteit verwesterd is en ter terechtzitting betoogt dat hij naar de disco en met zijn school naar de kerk gaat, beperkt hij zich tot blote beweringen die hij op geen enkele wijze staft of onderbouwt. Bovendien toont hij met voornoemd betoog hoogstens aan dat hij zich in zekere mate aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf alhier.

Waar verzoeker tracht het zich eigen maken van de westerse normen en waarden te onderbouwen door ter terechtzitting documenten te tonen die het volgen van lessen Nederlands en maatschappelijke oriëntatie staven, wijst de Raad erop dat de voorgelegde stukken getuigen van de bereidheid van verzoeker om de Nederlandse taal te leren en zich in de Belgische samenleving maatschappelijk te oriënteren. De Raad wijst erop dat dit aantoont dat verzoeker zich in zekere mate aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf alhier.

Het feit dat verzoeker zich in zekere mate aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf in België is, rekening houdend met het geheel aan informatie die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt, niet van die aard is om te leiden tot de vaststelling dat verzoeker dient te vrezen voor vervolging wegens een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering. Verzoeker maakt immers niet *in concreto* aannemelijk dat hij omwille van zijn kennis van de Nederlandse taal en zijn integratie-inspanningen tijdens zijn verblijf in België bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden, noch als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden door de taliban, die hem zouden kunnen beschouwen als een persoon die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door hen verdedigde waarden.

De door de verzoeker voorgelegde stukken tonen niet aan dat hij dermate is verwesterd dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, dan wel dat hij als dusdanig zal worden gepercipieerd. Deze stukken tonen immers geenszins een daadwerkelijke verwestering aan, i.e. een internaliseren van westerse waarden en normen, noch kunnen zijn kennis van de Nederlandse taal en zijn integratie-inspanningen in België op afdoende wijze een toegeschreven verwestering aannemelijk maken.

De Raad wijst er verder op dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij verzoeker aannemelijk maakt dat deze levenswijze een uitingvorm is van een religieuze of politieke overtuiging, dan wel als dusdanig kan worden gepercipieerd, of bijzonder belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft om een dreigende vervolging te ontlopen wegens niet-naleving van heersende regels en normen in Afghanistan. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke.

Verzoeker is niet in staat om *in concreto* aan te tonen dat in zijn hoofd sprake is van aangenomen westerse waarden en normen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afgaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als niet-conformerend aan de aldaar heersende waarden en normen én omwille daarvan zal worden geïsoleerd/vervolgd.

Verzoeker geeft geen enkele duiding over de normen en waarden die hij dan wel zou hebben aangenomen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan een risico op vervolging zou lopen in de zin van het Vluchtelingenverdrag.

De uiteenzetting van verzoekers vermeende verwestering is te summier en te beperkt en mist bovendien de nodige verdere stoffering, onderbouwing, concretisering en uitwerking om enige (toegeschreven) verwestering aannemelijk te maken. Het komt hierbij niet aan de Raad om te gissen naar bepaalde gedragingen die verzoeker zich al dan niet zou hebben eigen gemaakt.

Uit de stukken van het administratief dossier blijken ook geen andere concrete elementen op grond waarvan zou kunnen worden besloten dat verzoeker zich door zijn verblijf van bijna twee jaar in België fundamentele westerse maatschappelijke normen en waarden heeft geïnternaliseerd die raken aan zijn identiteit en morele integriteit waardoor een vrees voor vervolging of het risico op het lijden van ernstige schade in zijn hoofd zou kunnen worden vastgesteld.

In zoverre verzoeker nog wijst op de ernstige mensenrechtensituatie in Afghanistan en het schrikbewind van de taliban, wijst de Raad erop dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd, waarbij het Wetboek van Strafvordering discriminatie, het beperken van fundamentele vrijheden van personen en willekeurige arrestatie en straffen legaliseert en waarin willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat verzoeker niet concreet aantoont dat hij in de actuele stand van zaken in geval van terugkeer naar Afghanistan als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen. Door in zijn verzoekschrift louter te verwijzen naar en te citeren uit algemene informatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, werpt verzoeker hier geen ander licht op en blijft hij in gebreke *in concreto* een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) aan te tonen.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas (zie *supra*). Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn. Evenmin brengt verzoeker enig concreet element aan waaruit zou blijken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan alsnog in het vizier van de taliban zou komen. Daar geen geloof wordt gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en de beweerde problemen met de taliban, kan niet worden aangenomen dat de taliban erg goed op de hoogte zullen zijn van verzoekers afwezigheid en terugkeer.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering, discriminatie of uitstoting. De Raad herhaalt dat individuen die als “*verwesterd*” worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als “*verraders*” of “*ongelovigen*”, dat personen die worden beschouwd als ‘beïnvloed’ door westerse waarden, met argwaan worden bekeken en door de taliban kunnen worden gevisieerd, waarbij personen in verstedelijkte gebieden, middenveldactivisten, personen die een westerse opleiding hebben gevolgd of personen die een levensstijl hadden aangenomen die afwijkt van de plaatselijke gebruiken in het bijzonder worden genoemd (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 51). De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51; EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 51). Stigmatisering is onder meer het gevolg van de kosten van emigratie, vaak betaald door de uitgebreide familie, hetgeen leidt tot onbetaalde schulden en vergaande economische gevolgen voor familieleden. Een bron vermeldt dat terugkeerders uit Europa vaak vermijden kenbaar te maken dat zij uit het Westen werden gerepatriëerd om stigmatisering te vermijden. Voorts wordt gesteld dat roddels zich snel verspreiden, waarbij een terugkeerder uit Europa vaak wordt verdacht ‘besmet’ te zijn met westerse waarden en ideeën, zijn eigen cultuur te zijn ‘verloren’ en verboden handelingen te hebben gesteld, zoals niet bidden, zich bekeren tot het christendom, alcohol drinken of omgaan met vrouwen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 48-49). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen. Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die

terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade. Hierbij dient te worden herhaald dat verzoeker nog steeds contacten onderhoudt met zijn in Afghanistan verblijvende familieleden.

Hierboven werd reeds gesteld dat uit de landeninformatie niet volgt dat voor elke Afghaan die terugkeert louter omwille van zijn verblijf in het buitenland een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen noch dat elke Afghaan louter omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele en sociale normen heeft overschreden. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waaruit het tegendeel kan blijken. Hij brengt ook geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan als verwesterd zou worden gepercipieerd, laat staan dat hij *in concreto* aannemelijk zou maken dat hij daardoor dreigt te worden gevisieerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd. Gelet op wat voorafgaat brengt verzoeker in het kader van zijn verzoek geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zou worden gevisieerd omwille van zijn verblijf in Europa.

Waar verzoeker, onder verwijzing naar het “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*” van maart 2022, stelt dat het merendeel van de terugkeerders uit Afghanistan ook geweld vrezen bij terugkeer naar Afghanistan, dat er in het bijzonder een reëel risico bestaat dat de taliban hem zal aanhouden op de luchthaven of bij een ander checkpoint, dat op het moment dat de taliban hem aanhoudt en zal ondervragen, er een reëel risico bestaat dat hij zal worden blootgesteld aan foltering, een onmenselijke en/of vernederende behandeling, dat hij zal moeten reizen met een paspoort dat zal worden afgegeven door een ambassade trouw aan het oude Afghaanse regime, wijst de Raad er vooreerst op dat de bestreden beslissing, noch dit arrest een beslissing tot terugkeer of verwijdering inhoudt.

De Raad wijst voorts op de uiteenzetting in punt 4.6.2.1. en meer specifiek naar de informatie uit het SEM-rapport van 14 februari 2025.

De thans beschikbare informatie in verband met terugkeer is voldoende en in de regel, voor iemand als verzoeker zonder specifiek profiel, niet problematisch.

Het loutere gegeven dat men zou weten van waar verzoeker exact terugkeert, doet verder geen afbreuk aan wat hierboven wordt uiteengezet, met name dat verzoeker geen daadwerkelijke, noch toegeschreven verwestering aannemelijk maakt, alsook dat niet blijkt dat hij in de specifieke negatieve aandacht zou staan van de taliban. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden. De focus van de taliban ligt op het opsporen van tegenstanders of voormalige medewerkers van de veiligheidsdiensten. Verzoeker toont in de huidige stand van zaken echter niet aan dat hij over een specifiek profiel beschikt waardoor hij persoonlijk zou worden gevisieerd bij deze controleposten. Zoals hierboven uiteengezet, blijkt niet dat verzoeker voor zijn vertrek in het vizier stond van de taliban, noch zijn er concrete indicaties die erop wijzen dat hij bij terugkeer in hun vizier zou komen.

De algemene informatie over geweld tegen terugkeerders uit Europa vermag, gelet op het gebrek aan concrete en op verzoekers persoon betrokken elementen, evenmin in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

4.6.2.4. Aangezien hierboven werd vastgesteld dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker is verwesterd of dat hij als dusdanig zal worden beschouwd, is de vraag of de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering al dan niet verband houdt met het Vluchtelingenverdrag op grond van het behoren tot een welbepaalde sociale groep, godsdienst of politieke overtuiging, dan ook niet relevant noch dienstig.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in oud artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet (heden artikel 4, vijfde lid van de Verordening 2024/1347/EU).

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of een (toegeschreven) overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen.

4.6.3. Betreffende de socio-economische en humanitaire situatie

4.6.3.1. Oud artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (daarna de richtlijn 2011/95/EU).

De Raad herhaalt dat artikel 15, b) van de Verordening 2024/1347/EU dezelfde materiële voorwaarden bevat om de subsidiaire beschermingsstatus te verkrijgen als artikel 15, b) van de richtlijn 2011/95/EU.

Het begrip ‘ernstige schade’ in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C- 465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden artikel 15, b) van de Verordening 2024/1347/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in oud artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in oud artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

Verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C- 542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van oud artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *Country Guidance: Afghanistan* van EUAA van mei 2024 (p. 101: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precare socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in oud artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoreikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie, aangeleverd door verzoeker in zijn verzoekschrift en door verweerder in de bestreden beslissing en zijn aanvullende nota, kan niet blijken dat de algemene precare socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precare socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid, kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met verdere gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ook zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie. Tot slot heeft de Afghaanse economie in 2025 nieuwe klappen gekregen waaronder een aanzienlijke vermindering van Amerikaanse hulp en de massale toestroom van terugkeerders uit Pakistan en Iran (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 48). In april 2025 besloot de VS, voorheen de grootste donor, de financiering van bijna al zijn humanitaire programma's stop te zetten en andere donoren volgden dit voorbeeld. Het gevolg is dat honderden gezondheidscentra zijn gesloten, en dat USAID-programma's die miljoenen Afghanen ondersteunen met voedselvoorziening, spoedeisende gezondheidszorg en water, sanitaire voorzieningen en hygiëne zijn opgeschort. Daarnaast keerden in 2025 2,5 miljoen Afghanen terug vanuit Iran en Pakistan. Met als gevolg dat de reeds precaire humanitaire situatie in Afghanistan verder onder druk wordt gezet. Het hoog aantal terugkeerders heeft onder meer de concurrentie op de arbeidsmarkt verscherpt en heeft de druk op de stedelijke huisvestingscrisis vergroot (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 81 en 85). De meeste terugkeerders komen aan zonder bezittingen en velen hebben nooit een voet in Afghanistan gezet omdat ze al generaties lang in het buitenland wonen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 48). Omwille van de afwezigheid van een sociale welvaartstaat is het hebben van een sociaal netwerk bij terugkeer naar Afghanistan van vitaal belang voor de re-integratie en toegang tot werk voor terugkeerders (EUAA, *Afghanistan Country focus*, januari 2026, p. 48).

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan noch uit de uiteenzetting en geciteerde informatie in het verzoekschrift, noch uit de landeninformatie aangehaald door verweerder worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend worden veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan worden veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van oud artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

4.6.3.2. Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

4.6.3.3. De Raad onderstreept dat *in casu* uit niets blijkt dat verzoeker in deze context op specifieke en persoonlijke wijze zou (riskeren te) worden geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Verzoeker laat na enigszins aan te tonen dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften. Hij toont dit evenmin aan door te wijzen op de grove mensenrechtenschendingen door en het 'schrikbewind' van de taliban, met inbegrip van een strikte en vergaande toepassing van de sharia.

Hierbij wordt nog volledigheidshalve aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar hij eerder aangaf dat zijn vrouw, zijn kinderen, de gezinnen van zijn broers Z. en E.K. en zijn buurman nog in Afghanistan verblijven (persoonlijk onderhoud CGVS van 17 april 2025, p. 4; persoonlijk onderhoud CGVS van 31 juli 2025, p. 6, 11). Daarenboven verklaarde verzoeker dat hij contact onderhoudt met zijn in Afghanistan verblijvende

echtgenote, kinderen en buurman (persoonlijk onderhoud CGVS van 17 april 2025, p.4; persoonlijk onderhoud CGVS van 31 juli 2025, p. 3).

4.6.3.4. Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van oud artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM valt *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht, waar de oude artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4.6.4. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Hij maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend. Het betoog van verzoeker en de door hem aangebrachte landeninformatie kan niet anders doen besluiten.

4.6.5. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en oud artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van oud artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Een schending van de oude artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Volledigheidshalve wordt, gelet op hetgeen voorafgaat, opgemerkt dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 3, 1) en 5) *juncto* artikel 9 van de Verordening 2024/1347/EU of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 3, 6) *juncto* artikel 15, a) en b) van de Verordening 2024/1347/EU aannemelijk maakt, daar de materiële voorwaarden om als vluchteling erkend te worden en ter verkrijging van de subsidiaire bescherming dezelfde gebleven zijn.

4.7. Beoordeling in het licht van oud artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet

4.7.1. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig oud artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, pt. 28).

Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat artikel 15, c) van de Verordening 2024/1347/EU dezelfde materiële voorwaarden bevat om de subsidiaire beschermingsstatus te verkrijgen als artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU waarvan oud artikel 48/4, §2, c) de omzetting is.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog interne gewapende confrontaties in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en verzetsgroepen, zoals het NRF en de AFF en anderzijds tussen de taliban en ISKP. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij er ook sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige 'Afghan National Defense and Security Forces' alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, (vermeende)

tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Daarnaast hebben er gewapende confrontaties plaats tussen Afghanistan en Pakistan, voornamelijk langs grensgebieden.

Sinds de machtsovername door de Taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023, 2024 en 2025.

Een vergelijking van de ACLED-gegevens voor januari-november 2024 en dezelfde periode in 2025 toont een algemene daling aan van het geweldsniveau in Afghanistan. Zo daalde het aantal geweldsincidenten van 958 naar 684; het aantal "*battles*" daalde van 371 naar 222 en het aantal incidenten "*violence against civilians*" daalde van 493 naar 337. Daarentegen nam het aantal "*explosions/remote violence*" toe van 94 naar 125, hetgeen voornamelijk wordt veroorzaakt door Pakistaanse luchtbombardementen en een toegenomen activiteit van het AFF en NRF. In de periode van 1 december 2025 tot 20 maart 2026 registreerde ACLED 347 geweldsincidenten, waarvan 108 "*battles*", 156 "*explosions/remote violence*" en 83 "*violence against civilians*".

Volgens UCDP-data daalde het aantal burgerslachtoffers in 2025 (tot november) met 33%, van 426 naar 287 burgerdoden. Rawadari meldt eveneens een daling in burgerslachtoffers door explosies of zelfmoordaanslagen, met name 11 doden en 35 gewonden in de eerste helft van 2025, hetgeen een daling is van 33,3% (doden) en 50% (gewonden) vergeleken met dezelfde periodes in 2024 en 2023. Volgens ACLED kon 80% van de 467 incidenten "*violence against civilians*" tijdens de referentieperiode 1 oktober 2024 tot 30 november 2025, worden toegeschreven aan de *de facto*-autoriteiten, waarbij het gaat om arrestaties, het gebruik van excessief geweld, onder andere bij het bestrijden van criminaliteit, maar ook gevallen waarin de naleving van de sharia wordt afgedwongen, het viseren van medewerkers van de voormalige Afghaanse overheid en hun familieleden en van leden van verzetsgroepen. ACLED registreerde in de periode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025 het grootste aantal veiligheidsincidenten in de provincie Kabul, met voornamelijk acties van de veiligheidsdiensten tegen burgers en acties van verzetsbewegingen tegen de *de facto*-autoriteiten. De provincie Paktika kende in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers (67), gevolgd door Kandahar (48) en Badakhshan (37). In de periode van 1 december 2025 tot 20 maart 2026 noteerde UCDP een aantal van 360 burgerdoden (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 52-70; EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 27 maart 2026, p. 6-7).

In 2025 vormden het NRF en andere verzetsgroepen geen significante bedreiging voor de territoriale controle van de *de facto*-Talibanautoriteiten. Voor de periode van 1 augustus 2024 tot 31 juli 2025, registreerde de Verenigde Naties 227 aanvallen door de verzetsgroepen en de periode van 1 mei tot 31 oktober 2025 werden er 38 bijkomende aanvallen geverifieerd. Het merendeel van de aanvallen van verzetsgroepen, in de vorm van "*battles*" en "*explosions/remote violence*", vond plaats in de provincies Kabul, Kunduz en Herat. Hoewel deze aanvallen zijn gericht tegen de *de facto*-veiligheidstroepen, blijkt tevens dat burgers hiervan het slachtoffer kunnen zijn. Bij incidenten waarin NRF of AFF betrokken waren, werden in de referentieperiode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 twee burgerslachtoffers gerapporteerd. Voor de periode van 1 oktober 2024 tot 30 juni 2025 vermeldt UNAMA zes aanvallen uitgevoerd door verzetsgroepen waarbij 37 burgers gewond raakten en één burger werd gedood. UCDP registreerde vijf burgerdoden als gevolg van confrontaties tussen de *de facto*-veiligheidstroepen en verzetsgroepen binnen de referentieperiode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025. Hieruit kan worden besloten dat de Afghaanse verzetsgroepen op beperkte schaal blijven doorgaan met doelgerichte aanvallen op de *de facto*-autoriteiten, doch dat er in 2025 geen sprake was van een significante toename van deze aanvallen en/of het aantal burgerslachtoffers ten gevolge van deze aanvallen. In de periode van 1 december 2025 tot 20 maart 2026 waren er 33 burgerdoden te wijten aan incidenten waarbij onbekende of verzetsgroeperingen betrokken waren (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 56-58; EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 27 maart 2026, p. 14-15).

ISKP daarentegen viseert zowel de *de facto*-autoriteiten, als burgerdoelwitten, zoals religieuze minderheden of bepaalde profielen. ISKP gebruikt tactieken, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en "*targeted killings*". Na gerichte acties door de Taliban wordt de operationele capaciteit van ISKP als beperkt beschouwd en is er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen. In 2025 vormde ISKP evenmin een significante bedreiging voor de territoriale controle van de *de facto*-Talibanautoriteiten. In de referentieperiode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025 registreerde ACLED 13 aanvallen door de ISKP. Wat betreft de referentieperiode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025 veroorzaakten incidenten waarbij ISKP betrokken was 20 burgerdoden. In de periode van 1 december 2025 tot 20 maart 2026 vielen er zes burgerdoden in één aanslag van ISKP. Hoewel veel van de acties en aanslagen door ISKP gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke "*collateral damage*" onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op

burgers beperkt is (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, januari 2026, p. 58-60; EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 27 maart 2026, p. 14-15).

In 2025 vonden er confrontaties plaats tussen de *de facto*-autoriteiten en de Pakistaanse veiligheidsdiensten, die stellen dat zij hierbij de zogenaamde 'Pakistaanse taliban' ('*Tehreek-e-Taliban*' (hierna: TTP)) viseren. Zij beschuldigen de taliban ervan dat zij de TTP een onderdak bieden. Hierbij voert het Pakistaanse leger ook luchtaanvallen uit. De confrontaties vonden voornamelijk plaats langs de grens tussen Pakistan en Afghanistan. Ook de meeste luchtaanvallen vonden daar plaats, al vond er ook een luchtaanval op Kabul-stad plaats. De *de facto*-talibanautoriteiten hebben deze Pakistaanse aanvallen proberen te beantwoorden met vergeldingsacties gericht tegen Pakistaanse grensposten. De meest getroffen gebieden zijn de grensdistricten van de provincies Nangarhar, Kunar en Khost. Tijdens deze confrontaties met het Pakistaanse leger, en bij luchtaanvallen van deze laatste, vielen in de grensregio's tientallen burgerslachtoffers. In de periode volgend op de wapenstilstand van 19 oktober 2025, die in november werd bevestigd, werden nog sporadisch luchtaanvallen en clashes in de grensgebieden gerapporteerd.

Volgens VN-gegevens veroorzaakten gevechten tussen de Afghaanse *de facto*-autoriteiten en Pakistaanse veiligheidstroepen minstens 503 burgerslachtoffers in de periode van 10 tot 17 oktober 2025, waaronder 50 doden en 453 gewonden, voornamelijk door luchtbombardementen en grensoverschrijdende beschietingen. UNAMA registreerde voorlopig alleen al in het district Spin Boldak 17 burgerdoden en 346 gewonden. Volgens UCDP veroorzaakten incidenten waarbij Pakistan betrokken was in de referentieperiode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025 37 burgerdoden, waarvan 32 doden in Spin Boldak (provincie Kandahar). Van grootschalige en langdurige gevechten met willekeurig geweld tegen burgers was in 2025 dan ook geen sprake (EUAA, *Afghanistan - Country Focus*, januari 2026, p. 60-63).

Vanaf eind februari 2026 voerde Pakistan opnieuw tal van grond- en luchtaanvallen uit op vermeende TTP doelwitten, waarbij ook burgerslachtoffers vielen. De Pakistaanse minister van defensie verklaarde een 'open oorlog' tegen Afghanistan. De volgende tien provincies, Kabul, Kandahar, Khost, Kunar, Laghman, Nangarhar, Nuristan, Parwan, Paktya en Paktika, werden getroffen door Pakistaanse luchtaanvallen, artillerievuur, mortier- en drone-aanvallen. Volgens UNOCHA was er in maart 2026 een intensifiëring en geografische uitbreiding van de vijandelijkheden waarbij grote stedelijke gebieden in toenemende mate werden getroffen, met een stijging van het aantal ontheemden.

In de periode van 1 december 2025 tot 20 maart 2026 noteerde ACLED het hoogste aantal veiligheidsincidenten in Nangarhar (49), Kunar (46) en Kabul (36), vooral bestaande uit "*explosions/remote violence*" in de context van het conflict met Pakistan. In totaal werden in deze periode door UCDP 360 burgerslachtoffers geregistreerd. Het hoogste aantal viel in de provincies Kabul (156, waarvan een aantal het gevolg waren van een luchtaanval op een drugrehabilitatiecentrum) en in de grensprovincies Nangarhar (37), Khost (33) en Kunar (26). Hierbij wordt aangestipt dat het om voorlopige gegevens gaat, gelet op het conflict met Pakistan en het gegeven dat het aantal geregistreerde burgerslachtoffers in deze periode nog zou kunnen stijgen.

De vijandelijkheden hebben impact gehad op de bewegingsvrijheid van humanitaire organisaties. In sommige provincies schorste WFP zijn voedselhulp. Ook burgerlijke infrastructuur, zoals ziekenhuizen en scholen, werden getroffen (EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 27 maart 2026, p. 9-14).

De algemene daling van het geweld op het Afghaanse grondgebied heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger zijn, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Na de machtsvername en het einde van het conflict is ontheemding ten gevolge van conflict of geweld vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die momenteel nog plaatsvindt, is voornamelijk het gevolg van natuurrampen en, in een aantal grensprovincies, van het conflict met Pakistan. Ten gevolge van incidenten met het Pakistaanse leger raakten in 2025 in een aantal grensdistricten van de provincies Nangarhar en Kunar ongeveer 7.500 personen ontheemd; in het district Spin Boldak (Kandahar) zouden 20.000 families zijn ontheemd als gevolg van Pakistaanse luchtaanvallen (EUAA, *Afghanistan - Country Focus*, januari 2026, p. 71). In 2025 is het aantal terugkeerders uit Pakistan en Iran sterk toegenomen (EUAA, *Afghanistan - Country Focus*, januari 2026, p. 46). Eind februari zouden er volgens UNOCHA 16.400 families ontheemd zijn geraakt door het conflict met Pakistan (EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 27 maart 2026, p. 11-12).

Niettegenstaande er in Kabul luchtaanvallen hebben plaatsgevonden en er in een aantal grensprovincies langs de Durand lijn met Pakistan sprake is van clashes en luchtaanvallen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of van hevige, voortdurende of ononderbroken luchtaanvallen. De geografische omvang van het willekeurig geweld in het kader van het conflict met Pakistan blijft beperkt tot bepaalde delen van Afghanistan.

Om uit te maken of er sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van “willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict”, is het daarom van belang rekening te houden met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker in geval van terugkeer naar Afghanistan (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 40; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, pt. 43).

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Kunar.

In dit verband wordt rekening gehouden met het niveau van het geweld in de provincie Kunar, het relatief beperkte aantal conflict-gerelateerde incidenten, de vrij lage intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die Pakistan beoogt, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld zoals luchtaanvallen en clashes, het beperkte aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in de betrokken provincie, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de vaststelling dat er slechts in mindere mate sprake is van conflict-gerelateerde ontheemding, zoals dit alles blijkt uit de landeninformatie beschikbaar in het rechtsplegingsdossier.

De Raad oordeelt hierbij, in navolging van verweerder, dat de huidige situatie in de provincie Kunar niet van die aard is dat een burger die naar deze provincie terugkeert, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico zou lopen te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Dit neemt niet weg dat in de provincie Kunar willekeurig geweld plaatsvindt, maar niet op een hoog niveau, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar Kunar, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid.

De Raad merkt op dat verzoeker door de loutere verwijzing naar algemene informatie echter geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van oud artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

Evenmin beschikt de Raad over elementen die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

4.7.2. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de geactualiseerde landeninformatie, zoals aangebracht door de commissaris-generaal op 21 mei 2026 neergelegde aanvullende nota.

Verzoeker betoogt, onder verwijzing naar de EUAA *Country Guidance* van 22 april 2022 en NANSSEN Note 2-2022 “*Het gebruik van beleidsrichtlijnen van UNHCR en het Europees Asielagentschap in Afghaanse dossiers*”, dat het gebruik van actuele informatie belangrijk is gezien de fragiele en onvoorspelbare situatie in Afghanistan. Gelet op het feit dat voormelde analyse gebaseerd is op onder meer EUAA, *Afghanistan - Country Focus* van januari 2026 en op EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments* van 27 maart 2026, blijkt dat actuele informatie wordt gebruikt. Verzoeker toont niet aan dat de gebruikte landeninformatie intussen niet langer actueel of correct zou zijn.

Waar verzoeker er onder verwijzing naar de EUAA *Country Guidance* van 22 april 2022 en NANSSEN Note 2-2022 “*Het gebruik van beleidsrichtlijnen van UNHCR en het Europees Asielagentschap in Afghaanse dossiers*”, ook op wijst dat de beperkingen betreffende betrouwbare informatie mee in rekening moeten genomen worden, verwijst de Raad naar de uiteenzetting in punt 4.4.

4.7.3. Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van oud artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wordt aldus opgemerkt dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 3, 1) en 5) *juncto* artikel 9 van de Verordening 2024/1347/EU of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 3, 6) *juncto* artikel 15 van de Verordening 2024/1347/EU aannemelijk maakt.

4.8. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van oud artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wordt aldus opgemerkt dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 3, 1) en 5) *juncto* artikel 9 van de Verordening 2024/1347/EU of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 3, 6) *juncto* artikel 15 van de Verordening 2024/1347/EU aannemelijk maakt.

4.9. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de adjunct-commissaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

4.10. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juli tweeduizend zesentwintig door:

N. VERMANDER,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER